

Hoa Viên

Contents

Hoa Viên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16: Phiên Ngoại	22

Hoa Viên

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đoản vănEdit: YuangDã từng có một giấc mộng, chính là thấy một cái hoa viên thật lớn. Nơi đó thực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-vien>

1. Chương 1

“Ta thích người.”

Cậu ngẩng đầu, hơi nheo mắt lại. Ngọn đèn mờ nhạt hắt ám trong tình cảnh này dường như vẫn làm con người ta chói mắt. Quán bar ồn ào làm cho thanh âm như tan biến không nghe rõ. Bình pha chế trong tay người con trai phía sau quầy bar vang lên vài tiếng đing đang, đầu lắc lư nhẹ theo tiếng nhạc, đằng sau vài tiếng xì xào nhỏ, rõ ràng là tán tỉnh.

Chung quanh không khí tựa hồ như hoàn toàn tách biệt, cậu dần thích ứng với ánh sáng, hé mắt ra liền thấy một gương mặt anh tuấn phía trước. Người kia cười nhìn cậu, khóe miệng hơi nhếch lên. Nói như thế nào đây, có lẽ trong ánh mắt có chứa một tia trêu tức, cũng có thể nói là bất cần đời.

Người này...

Là Trình Giai.

Cậu nhìn kĩ nam nhân được gọi là Trình Giai trước mặt, mắt híp lại, tựa hồ như đang tỉ mỉ nghiên cứu từng chút một làn da trên mặt hắn. Kỳ thật ánh mắt đã sớm mất đi tiêu cự.

Mà hắn như trước vẫn cười, chờ đáp án của cậu.

Cậu cái gì đều không nghe thấy, giống như lạc vào nơi không khí dày đặc, sương mù mông lung, tựa hồ chỉ thấy Trình Giai hình dạng hoàn mỹ môi giật giật nói cái gì đó. Theo sau là đáy mắt tràn ngập tiếu ý.

Cậu nổi giận gục đầu xuống, thiết nghĩ nếu chính mình có nghe xong lời hắn nói, cũng lại không biết phải trả lời như thế nào.

Tiếp theo cảm bị nâng lên, không suy nghĩ được gì nhiều, não bộ đột nhiên truyền đến một xúc cảm kì lạ. Đồng thời, thính giác, thị giác, khứu giác, tất cả các loại giác quan đều bị kéo lại, khi cậu ý thức được chính mình bị Trình Giai hôn, trái tim đột nhiên như muốn nổ tung.

“A.....” Theo bản năng cậu khẽ kêu lên, lại bị hắn thừa cơ lược lãnh. Đầu lưỡi mềm mại thừa dịp đưa vào, cẩn thận liếm láp thưởng thức từng góc ngách trong khoang miệng. Theo sau đó đầu lưỡi hắn linh hoạt khơi mào cùng lưỡi cậu dây dưa, cơ hồ muốn thở không nổi.

Đợi cho xung quanh thanh âm ồn ào nổi lên bốn phía, hắn mới cảm thấy mỹ mãn buông cậu ra.

Ngồi ở quầy bar bên cạnh, người con trai thanh tú kia cũng không dám ngẩng đầu nhìn như trước nữa, đứng ở bên nhìn hắn hôn cậu. Mặt đỏ lên một mảnh.

Một lát sau.....

Đầy đất quần áo, sàng đan hỗn độn, cùng với một mặt đỏ tươi chói mắt.

Trong trí nhớ, chỉ còn lại một đoạn kí ức ngắn như vậy.

~~Nam Cung hướng về ánh mặt trời nheo hai mắt lại. Đây là thói quen của cậu, ánh mắt khẽ khép hờ hé ra, rõ ràng là thanh tú phi thường, gương mặt này vừa mới động mà tăng thêm nửa phần quyến rũ.

Sự việc ở quán bar kia tính ra đến giờ đã là hai tháng đi? Nam Cung đoan trang bắt tay vào làm việc, một tay cầm bút máy màu sắc rực rỡ. Hiện tại, Trình Giai là bạn trai cậu.

Quán bar kia là vùng có vẻ nổi danh về gay, Nam Cung thường đi, Trình Giai cũng thường đi. Đương nhiên Nam Cung có gốc cũng biết Trình Giai tuyệt đối không phải bởi vì cậu mới đi, tuy rằng ngày đó thật là Trình Giai không có dấu hiệu cùng cậu biểu bạch.

Trình Giai xem như là nhân vật phong lưu, có tiếng hoa hoa công tử. Bên người có biết bao nam nhân xinh đẹp vây quanh.

Nam Cung lần đầu tiên nhìn thấy đã bị ánh sáng phát ra từ quanh thân hắn hấp dẫn. Chính là, cậu là đứa nhỏ hay ngại ngùng, vĩnh viễn không thể làm được giống như hắn thoải mái ngồi dựa vào bên người cậu, thoải mái trêu đùa. Mỗi lần, cậu đều yên lặng ngồi ở quầy bar trước, gọi một ly rượu cốc tai, cẩn thận lưu ý hắn đàm tiếu, chỉ nói mỗi một câu.

Mở ra năm ngón tay, Nam Cung bắt đầu thưởng thức từ tay đến nơi ánh mặt trời hạ xuống, lòng bàn tay tinh tế hướng đến hứng trọn ánh sáng. Trước đó một quãng thời gian, Trình Giai đối với cậu thật sự tốt lắm. Mỗi ngày đều nhắn tin hỏi thăm: “Cơm ăn ra sao?” “Ăn cái gì?” “Đang làm cái gì?” Vần vần. Mỗi ngày đều gọi điện thoại, nói xong liền phát ra một chút ái muội trong lời nói “Ta muốn nghe thanh âm của người a, muốn nghe.....”

Sau đó, hiện tại.... Dần dần....

Di động cơ hồ cũng không sáng.

“Ai.....” Nam Cung chậm rãi nhắm mắt lại “Trình Giai a.....”

2. Chương 2

Nam Cung tuyệt đối không phải là không có mị lực. Bộ dạng cậu như cô gái thanh tú, cũng có người theo đuổi. Không công tình tình, tiêm tình tể tể. Ở mặt ngoài không cần nói nhiều, tất nhiên là khéo léo.

Nay Nam Cung là sinh viên năm thứ hai khoa tiếng Trung của một đại học trọng điểm.

Nếu nói tên của cậu, kia thật đúng là náo loạn không ít chê cười. Nhớ rõ ngày đó đến đại học báo danh...

Đăng ký chỗ. Một học tử đáng vẻ như nữ hài tử hỏi:

“Tính danh?”

“Nam Cung.”

“Tên?”

“Đã kêu Nam Cung.”

“Ta là hỏi người tên!” Học tử rõ ràng có điểm không kiên nhẫn.

“Ta họ Nam, danh Cung.”

Học tử liền hóa đá.(*)

Hôm nay sáu tiết, Nam Cung về trở về nhà. Cha của Nam Cung ở Nhật Bản công tác, mẹ Nam Cung là vì chiếu cố, sau khi Nam Cung học xong đại học liền sẽ đưa sang ở tại Nhật Bản. Vì thế Nam Cung ở tại nhà bà ngoại. Kỳ thật có thể nói Nam Cung từ nhỏ đến lớn chính là đều do bà ngoại nuôi dưỡng.

Mở sách bút ra, Nam Cung ngã vào trên giường không ngừng ấn nút di động trong tay. Nhẹ nhàng trút một tiếng thở dài.

Nhìn số của Trình Giai, di động vĩnh viễn không có khả năng quay xong.

Nhìn tới số của mình, di động cũng không có dừng lại.

Nhưng là. Hắn không có chủ động tới tìm ta.

Nam Cung yên lặng nghĩ.

Cậu đứng dậy, không ngừng dùng thử dấu ngắt cuộc gọi, số của Trình Giai cứ lần lượt xóa mất rồi lại lần lượt xuất hiện.

Mơ tưởng ta chủ động gọi người. Nam Cung nhìn chằm chằm màn hình bữu môi hừ lạnh. Nhưng vẫn là nhện không được mà gọi đi, đối với cái kia một chút bỗng nhiên ngăn người.

Hừ. Lại là một tiếng hừ lạnh.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, vĩnh viễn đều là Trình Giai tìm đến Nam Cung trước, Nam Cung cũng hiểu được có thể là ngay từ đầu Trình Giai đối với cậu rất tốt, vì thế cậu bị làm hư, nhưng là đối với hiện tại lãnh đạm lại hoàn toàn không chấp nhận được.

Trước đó một thời gian, Trình Giai còn lái xe tới đón Nam Cung tan học, cùng nhau ăn cơm chiều sau đó.....
Ấn.

Hắn hiện tại đang làm cái gì chứ, có khi nào là đang vẽ?

Nam Cung ở trên giường lăn lăn cái thân, nhớ tới Trình Giai lần đầu tiên đón cậu ở trường. Ngày đó cũng bình thường không có dấu hiệu gì, năm tiết buổi chiều cùng khóa đầu tiên, trước khi tan học 5 phút, Nam Cung nhận được tin nhắn của Trình Giai “Ta chờ người ở cửa”. Mới vừa đi đến cổng trường liền nhìn thấy trước mắt là một chiếc xe thể thao màu đỏ, Trình Giai đeo kính đứng dựa cửa xe. Nhìn đến Nam Cung đang chớp mắt kính ngạc, Trình Giai nở nụ cười, nhưng Nam Cung tin rằng ánh mắt sau cặp kính kia chắc chắn vẫn mang cái vẻ trên tức như trước.

Ngày đó hắn dẫn cậu đi hóng gió. Nam Cung thích cảnh đêm thành thị, phồn hoa mà thối nát. Khu phố trung tâm mới lên đèn, đèn đuốc huy hoàng, những tòa nhà cao tầng với đèn led sáng rực rỡ khắp nơi. Ngọt

trong vàng son khắp nơi sênh ca. Nam Cung nhìn tòa nhà thương mại lớn lộ ra nhiều ánh sáng màu vàng điểm điểm, có chút không hợp lẽ?? Đồng hồ điểm 8 giờ, sớm nên tan tầm, người ở bên trong còn lại chắc là tăng ca, những người này tối đến nhớ nhà, bọn họ nhất định nghĩ đến khi ở trong nhà cùng người thân, cùng mẹ hâm lại đồ ăn. Về sau phải chăng ta cùng bọn họ cũng sẽ giống nhau, mỗi lần Nam Cung đều đã nghĩ như vậy.

Phồn hoa ban đêm luôn làm cho Nam Cung đáy lòng rỉ ra một nỗi đau thương, cậu là kẻ đa sầu đa cảm mà chính cậu cũng thừa nhận. Không phải không có nhà, nhưng là luôn thiếu đi sự ấm áp. Điều muộn rồi, vì cái gì thành thị này có thể nhộn nhịp như trước. Cậu là cái loại gì, chỗ nào là chỗ cho cậu dung thân. Không phải trường học, không phải ký túc xá, không phải ở nhà bà ngoại tuổi đã già,... Cậu không cùng loại với ban đêm, mà như vậy ban đêm đồng dạng cũng không thuộc cùng loại với chính mình.

Có lẽ sự cô đơn làm Nam Cung sợ hãi, cậu cần một người cầm tay, cần một người để dựa vào một chút. Nam Cung nghiêng đầu, nhìn Trình Giai khẽ mỉm cười. Xe dừng lại, Trình Giai đi đến gần Nam Cung nghiêng người hôn cậu.

Có lẽ ở trong mắt Nam Cung hạnh phúc chính là như vậy đi.

(*) Ta kì thực đầu óc còn có chút hạn chế, nhất thời không hiểu đc phản ứng tuyệt vời của tỷ tỷ kia trước cái tên của tiểu Cung ==”

Hiện tại chỉ có một nguồn duy nhất nói Nam Cung là tên một thành phố của tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc == (nguồn)

3. Chương 3

Đã qua vài ngày. Nam Cung yên lặng tính toán, Trình Giai đối với cậu có thái độ lãnh đạm liên tục đã bao lâu. Nam Cung như trước nằm ở trên giường, mở vở ra, tay cầm di động.

Kỳ thật ở trong mắt Nam Cung, Trình Giai liền như bóng với hình bình thường căn bản thay đổi không được. Cậu cũng không hiểu biết gì về Trình Giai cả, ít nhất cậu cho là như vậy. Có thể nói, cậu cùng Trình Giai hoàn toàn không phải người ở cùng một thế giới. Trình Giai vô luận làm gì đi đâu đều hào quang phát ra bốn phía, tuần mỹ tới mức khiến cho kẻ khác dui mù, tiếng cười tà vọng khiến cho muôn kẻ thét chói tai điên cuồng.

Hắn chức nghiệp là họa sĩ vẽ tranh minh họa, nghệ thuật như hơi thở vậy, nhưng là hắn không cần cả ngày lẫn đêm làm việc, tổng tài phụ thân mẫu thân cho hắn sinh hoạt phí cũng đủ hắn tùy ý tiêu xài. Hắn cũng không mang bạn nam về nhà, chẳng sợ bạn trai, 419 lại càng không thể.

Mặc dù là Nam Cung cũng hoàn toàn không biết chính xác địa chỉ của hắn. Chỉ biết là, hắn ở cách trường học rất gần, cách quán bar cũng rất gần.

Đối với việc tồn tại một cách quá mức rõ ràng như vậy, Nam Cung thật sự thực không tin tưởng, mặc dù khi ở cùng nhau cảm giác vô cùng hạnh phúc, nhưng là..... Có lẽ ta chỉ là một món đồ chơi tạm thời của hắn. Nam Cung không chỉ một lần suy nghĩ như vậy. Cậu chấp niệm không chịu thừa nhận, lần nào cũng đều phủ định. Sẽ không, sẽ không.

Nam Cung xoay qua, ánh mắt hờ hững, nâng đầu dậy khẽ để ý xung quanh. Đồng thời mắt liếc cái màn hình máy tính, đồng tử co rút, dừng lại ở hình ảnh nhảy lên.

Hừ. Trong tâm hừ lạnh một tiếng, biểu tình khinh thường đứng dậy, tim đập thật là tăng thêm vài phần. Nặng trĩu.

Khung đối thoại mở ra “Dạo này thế nào?”

Hừ. Rốt cục cũng biết để ý đến ta? Nam Cung theo thói quen bĩu môi, nheo mắt nhìn khung đối thoại. Cách lâu như vậy mới nhớ tới ta, hừ. Tựa hồ đơn giản là chỉ có hai chữ bất mãn. Nam Cung như trước sinh khí.

Không thể rất dễ dãi mà bỏ qua cho người, Trình Giai. Không trở về, không trở về, ta nhất định sẽ không về. Cho người chờ để xem người có thể hay không sốt ruột. Nam Cung nghĩ nghĩ lại nằm lại trên giường. Bên miệng tựa hồ còn lộ một tia cười về vừa lòng.

Không cần suy nghĩ, không cần nhớ hấn. Nam Cung nằm xuống cứng rắn bắt ép bản thân không được nghĩ tới Trình Giai. Kỳ thật rất muốn cùng Trình Giai nói chuyện, có vài ngày không có hảo hảo nói chuyện không phải sao. Dần dần, Nam Cung nôn nóng đứng lên, tuy rằng ban đầu quyết định đem Trình Giai để sang một bên, nhưng là không thể tránh khỏi, một lần một lần càng thêm thường xuyên quay đầu nhìn xem Trình Giai có hay không tái nhấn lại, nhưng mà xác thực ngoài “Dạo này thế nào” ra thì hoàn toàn trống rỗng.

Nam Cung bắt đầu lo lắng. Nếu hấn đều tới tìm ta, ta không trở về hấn có thể hay không sinh khí? Nếu hấn chủ động, chuyện lần trước liền tha thứ cho hấn đi. Nếu..... Tìm nhất vạn loại lý do thuyết phục chính mình.

Được rồi được rồi. Như vậy lần này tạm tha hấn. Nam Cung xoay người ngồi vào trước bàn, tự hỏi chính mình như thế nào hồi phục, có lẽ ngay cả chính cậu đều không ý thức được bản thân đang rất sung sướng.

“Tốt.” Nam Cung suy tư nửa ngày rốt cục cũng được hạ một chữ cùng một cái dấu chấm câu.

“Àn.” Không thể tưởng được Trình Giai rất nhanh trả lời lại.

Nam Cung có chút đắc ý, hấn có thể là vẫn chờ cậu cho tới bây giờ đi? Trong lòng khẽ cười trộm.

“Đang làm cái gì?” Nam Cung nhanh chóng hỏi tiếp.

“Không có làm cái gì, chờ đợi thôi.”

“Nga ~ gần nhất được không? Lâu như vậy cũng không tới tìm ta” Nam Cung thuận tiện phát ra cái vẻ mặt đáng yêu.

“.....”

Không có trả lời.

Nam Cung vốn tưởng rằng Trình Giai còn có thể nói cái gì, không nghĩ tới..... Hiện tại Nam Cung xem như hận thấu xương, người ta ôn tồn hỏi người gần nhất được không ôi chao, người ta là quan tâm người ôi chao, kết quả ăn cái bị mặc kệ không tính, mặt ngạnh sinh khí nóng hầm hập mà trong lòng thì lạnh như băng. Nam Cung lòng tự trọng không tha phát sinh mà hứa như vậy.

Hừ! Không để ý tới người ! Nam Cung “Ba” một tiếng tắt đi đối thoại, ngẫm lại cảm thấy còn không hết giận. Lấy qua điện thoại, dù sao người cũng không phát tin tức không gọi điện thoại, hừ, về sau cũng không có cơ hội! Đừng tưởng rằng ta vẫn còn chờ người, mơ tưởng. Khởi động di động 360, tìm được số Trình Giai, kéo tới số đen. Vĩnh viễn đang ở trong trò chuyện hừ hừ. Nam Cung giống như thực hiện được gian kế bỗng nhiên cảm thấy khuấy khuấy.

Nhưng là không quá lâu sau, ủy khuất như thủy triều lên mãnh liệt dâng lên trong lòng. Đến cuối cùng thì là Trình Giai không cần cậu hay là cậu trước không cần Trình Giai, ngay cả chính cậu đều phân không rõ được.

4. Chương 4

Tiết thứ nhất, Nam Cung lại nhớ tới ngày đầu ở trường. Lão nhân sư tuổi cao giảng ở trên đài chậm rãi nuốt nuốt cổ giảng Hán ngữ, rất có điểm tư thực hương vị. Các học sinh dần dần lắng nghe. Đại học chính là cái dạng này đây, thích thì nghe không thích thì không nghe.

Nam Cung nhìn chằm chằm màn hình di động ngẩn người. Trình Giai..... Nam Cung tự giễu cười cười, ngày hôm qua đem Trình Giai kéo vào sổ đen, chẳng sợ hấn nhấn tin hay gọi điện thoại, cũng là hoàn toàn nghe theo mà không đến đi. Như thế nào còn vẫn rất nhớ, thiết.

Thả túi xách xuống, Nam Cung thuận thế ở trên bàn nằm úp sấp xuống dưới. Quả nhiên, trong đầu chỉ toàn là Trình Giai. Cậu thích hẳn, thích đến chính mình cũng không thể hình dung được, nếu nói là nhất kiến chung tình, chính là đúng nhất. Trình Giai làm cho cậu lu mờ mê muội. Có đôi khi Nam Cung cũng nói không rõ rốt cuộc là yêu thương Trình Giai ở điểm nào nhất, nếu nói là vẻ ngoài, tài hoa, gia cảnh, như vậy so với những đứa con trai khác suốt ngày vây quanh Trình Giai có gì khác biệt.

Nam Cung không rõ như thế nào, nhưng vẫn là yêu vô nghĩa phản cổ.

Một ngày, hai ngày..... Nam Cung tâm tình thực rối loạn. Cậu chờ đợi Trình Giai xuất hiện ở trong trường học, nếu là hiện tại Trình Giai đứng ở cửa phòng chờ cậu, tin tưởng Nam Cung nhất định sẽ vui vẻ đến điên mất.

Nhưng là không có khả năng. Hoàn toàn không có.

Lén lút lên ẩn trên hộp thoại di động, ngày đó về sau vẫn không có mở ra, cậu rất chờ mong tin nhắn của Trình Giai lại đột nhiên nhảy ra.

Nhưng là.....

Không có.

Khóe miệng cong lên một cách khó coi, một cái chớp mắt lướt qua. Muốn khóc. Cúi gằm đầu xuống. Để cho ta một mình đi, đừng có đến tìm ta đừng có quan tâm ta. Không có Trình Giai một mình ta cũng có thể sống rất tốt. Nam Cung nghĩ, nước mắt cơ hồ sắp chảy ra.

Mình chính là một cái đồ chơi a, chiếm được rồi liền không chút đau lòng sẵn sàng vứt bỏ. Ha ha, Trình Giai người đúng là không tệ.

Rất nhanh có lẽ đã quên ta đi, có lẽ, cho tới bây giờ vốn không có nhớ rõ ta. Cứ như vậy mà tôi tệ hơn, có lẽ... trở thành người xa lạ.

Nam Cung mất ngủ, cậu nghĩ mình trúng một loại độc, tên gọi là Trình Giai. Tất cả các phòng ký túc xá đều đã đi ngủ, tối đen một mảnh. Ánh mắt Nam Cung mở to, rất sáng.

Từ tai nghe điện thoại là một giọng nam rất dễ nghe, Nam Cung thích nghe hẳn ca. “Thành phủ của người sâu đậm, ta yêu có bao nhiêu xuân. Là ta rất ngốc vẫn tin rằng vẫn còn sự thật, ảo tưởng cùng người quá cả đời.....”

Quá cả đời kia, là cái hy vọng thật xa vời. Nước mắt không ngừng chảy xuống, ở thái dương lan ra. Đầu đột nhiên đau điếng, ê ẩm sấp sấp. Nhiều kiểu tình a, Nam Cung tự giễu, như thế nào thật đúng là khóc. Hừ.

Xoay người, nước mắt cũng là muốn dừng không được. Không được a, thật sự không muốn ly khai hẳn. Muốn tìm hẳn hỏi rõ ràng! Chẳng sợ sự thật sẽ xảy ra hay nghĩ đến kết cục, ít nhất..... Nhanh nghĩ đến rồi nhanh quên đi. Đã như vậy hãy còn thương tâm tính toán chuyện gì, ta khổ sở thành như vậy không chừng hẳn còn đang vui vẻ ở đâu đó.

Nghĩ như vậy, Nam Cung xem qua thùng rác, xem xét tin nhắn lưu lại.

“Như thế nào đột nhiên log out?”

“Nam Cung! Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, ta tới đón người.”

“Nam Cung, như thế nào không trở về đoán tin??”

“Ở trường học sao? Phát sinh chuyện gì?”

.....

Nam Cung tay run run, dần dần xem hết tin nhắn, nguyên lai, vài ngày tới nay, Trình Giai vẫn có liên hệ với mình, lại bị chặn lại. Nước mắt lại một lần nữa trào ra, hai vai run run, không thể kiềm chế được mà nhỏ giọng nức nở. Trình Giai không phải là đã cho rằng ta không để ý hẳn nữa đi. Nam Cung tâm đột nhiên thu khởi, thành linh cảm giác sợ hãi ngập đầu.

Vội vàng kéo đến cuối cùng, tìm được tin nhắn cuối cùng Trình Giai gửi đến.

Ngày 23 tháng 10, 21:36 “Nam Cung, chúng ta gặp mặt được không? Ta chờ người ở cửa.” Chính là vừa mới đây! Nam Cung vội vàng nhìn thời gian trên màn hình di động, 0:24.

Mặc kệ, cái gì cũng không quan. Nam Cung vội vàng mặc áo khoác vào, không chút nghĩ ngợi lao đi. Cửa ký túc xá đã đóng, không có biện pháp, đành phải tìm cửa sổ không khóa mà nhảy ra ngoài.

5. Chương 5

Trong trường học không có lấy một bóng người, yên lặng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của chính mình. Nam Cung một mình chạy trên đường cái vắng tanh. Đèn đường mờ nhạt, gió thổi qua cành lá nồng đậm, ngọn cây sần sật rung động, trên mặt đường bóng cây loang lổ, xa xa mấy phòng ngủ ở ký túc xá còn lộ ra ánh đèn.

Trường học rất lớn, Nam Cung chạy thật lâu, cách cửa chính chỉ còn một đoạn. Sợ hãi nghĩ rằng Trình Giai đã muốn rời đi, nhưng là lúc này Nam Cung dù là cái gì đi chăng nữa đều mặc kệ, cửa chính..... cửa chính..... Trong đầu chỉ còn lại có khái niệm này.

Càng không ngừng chạy. Hai chân đều đã mất hết cảm giác.

“Khụ..... Khụ khụ.....” Cúi gập người xuống, Nam Cung một tay chống đầu gối thở dốc. Cậu cũng không dám ngẩng đầu xem phía ngoài cửa trước, sợ hãi nơi đó không có một bóng người. Vất vả điều hòa lại nhịp thở, Nam Cung nhìn sang phòng bảo vệ. Đại thức bảo vệ cửa đang ngủ, vì thế Nam Cung rón ra rón rén theo cửa nhỏ bên cạnh đi ra ngoài.

Nhìn xung quanh khắp mọi nơi, Nam Cung thật cẩn thận chờ đợi đáy mắt có thể xuất hiện hình ảnh của Trình Giai. Nhưng là, đã trễ thế này, ngay cả người qua đường đi lại cũng không nhìn thấy, làm sao có bóng dáng Trình Giai.

Chút ảm áp trong lòng Nam Cung giờ lạnh băng đến cực điểm, lại đem bốn phía nhìn quanh một lần, gió cuối tháng mười lạnh làm cho nó lung lay sắp đổ. Ánh mắt rất mơ hồ, hắt hắt muốn phát ra âm thanh nhưng bị chặn lại. Nam Cung mắt trừng lớn, đầu óc trống rỗng. Sợ hãi tột đỉnh.

“Uy!” Một tiếng trầm đục tựa hồ là đóng cửa xe lại. Nam Cung lấy lại tinh thần, tìm kiếm nơi thanh âm kia phát ra.

Theo đèn xe, cách mình khoảng mười thước, Nam Cung thấy rõ kia chính là chiếc xe thể thao màu đỏ, bên cạnh cửa xe là một người đang rút ra điều thuốc lá nhìn về phía mình.

Trình Giai.....

Tột cùng kích động nhưng không rõ tại sao vẫn là e ngại, Nam Cung thì thào tên Trình Giai, khó khăn lui về phía sau. Nam Cung cũng không hiểu được chính mình đến cuối cùng là làm sao vậy, giống như là đau đầu vậy, mười ngón tay ôm lấy mớ tóc nâu cháy nắng, yếu ớt lắc đầu, biểu tình thống khổ đến tột đỉnh, nước mắt từng bước một chậm rãi lui ra phía sau cuối cùng ngòai xồm xuống đất.

Khóc.

“Ba”, Trình Giai ném nửa điều thuốc xuống, giẫm giẫm. Làm như đối hành động của Nam Cung thực rất không hài lòng, bàn chân dùng lực đạo rất lớn. Hắn rất nhanh hướng Nam Cung đi đến. Gió đêm thổi bay tóc mai của hắn, phát phơ vạt áo. Hắn nheo mắt lại, ánh đèn chiếu xuống bóng tối u ám, hình như quỷ mỵ.

Đứng yên lặng trước mặt Nam Cung hồi lâu, hắn cúi xuống thất lưng, một phen kéo Nam Cung vào trong lòng, đem Nam Cung đang run run ôm lấy.

“Vì cái gì không tiếp điện thoại.”

Nam Cung ngưng khóc, cậu hơi giãy dụa đẩy ra một chút, ngửa đầu nhìn Trình Giai.

“Hỏi người vì cái gì không tiếp điện thoại!” Trình Giai thấy Nam Cung không đáp, giận dữ siết chặt tay cậu.

Nam Cung đơn giản tránh khỏi trời buộc, cảm giác như nước mắt sắp muốn trào ra giàn giụa. Con người ta chính là như vậy đi, một khi được quan tâm liền lại bắt đầu giống như trước kia.

“Rõ ràng là người không để ý tới ta trước!” Nam Cung hất tay Trình Giai ra, không biết dùng khí ở đâu ra, gào lên một hơi. Nói xong, Nam Cung cúi đầu, cảm môi hận không thể cấp chính mình một cái tát.

Khi nào nhỏ mọn như vậy mà vứt bỏ, còn không làm cho người ta chế giễu. Nam Cung cũng không dám ngẩng đầu nhìn Trình Giai, bỗng nhiên cảm giác chính mình từ đầu là rất vô lý, vì việc nhỏ ấy mà một thời gian dài sinh giận dỗi, ngấm lại thật đúng là ghen khuất.

Trình Giai nở nụ cười. Đáy mắt nhộn nhạo tạo ra một vòng gợn sóng.

Hắn vốn tưởng Nam Cung xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay làm cho hắn lo lắng không yên. Chuyện gì cũng đều bất mãn, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Nam Cung. Ngày hôm qua ở cổng trường đợi suốt một ngày, nhìn cổng trường một đám người ra ra vào vào, hy vọng cỡ nào trong đó xuất hiện hình ảnh của Nam Cung.

Đêm qua khi thất vọng ra về đã nghĩ như vậy nhất định sẽ không tới nữa, vậy mà hôm nay lại vẫn kiểm chế không được mà trở lại đây. Từ xưa đến nay, không có một ai có thể làm cho hắn đến phát cuồng như vậy.

Trình Giai đi tới, ôn nhu nâng cằm Nam Cung lên. Ánh mắt ngập tràn lệ quang của Nam Cung như trước quật cường nhìn lại. Trình Giai cúi đầu, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Nam Cung. Đờ ngốc.....

Nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung, để Nam Cung dựa cằm lên vai mình, chậm rãi vuốt vuốt mớ tóc lũng nhùng mềm mại sau gáy cậu.

“Ở chung đi.”

6. Chương 6

Nam Cung thu dọn đồ này nọ. Đến bây giờ cậu cũng không dám tin tưởng đây là sự thật. Trình Giai sẽ đến đón cậu.

Trong phòng ngủ chỉ có mình cậu, những người khác đều không biết đã đi đâu rồi. Đại khái là đi luôn? Nam Cung căn bản còn muốn làm một bữa trước khi đi, hiện tại chỉ cần phải dán tờ giấy trên cửa nói với bọn họ mình đi ra ngoài ở một thời gian.

Lại gọi điện thoại về nhà, nói trường học gần đây có vẻ bận tạm thời cuối tuần không trở về nhà. Nam Cung ngồi ở ghế trên, nở nụ cười.

Di động reo. Trình Giai gọi??

“Ta đến rồi. Ra đi.”

Treo điện thoại, Nam Cung vội vàng ôm thùng đồ hướng phía cổng trường một đường chạy chậm. Xa xa liền thấy chiếc xe thể thao màu đỏ. Đem thùng đặt ở sau xe, cho dù bên cạnh Trình Giai điều khiển xe nhưng thân thủ lại sờ sờ đầu cậu, Nam Cung như trước cảm thấy có chút không thật, giống như là nằm mơ.

Đây là muốn đi tới.....nhà Trình Giai

Lúc dừng lại trước cửa nhà Trình Giai, Nam Cung đột nhiên cảm thấy khẩn trương. Nhớ tới hồi trước nghe đủ loại đồn đại về Trình Giai, hắn cũng không dẫn người về nhà..... Đã biết dạng tùy tiện ở trong nhà người khác cũng là không tốt lắm đâu.....

Ai nha đều do chính mình như thế nào muốn biết lại không hỏi xem. Nam Cung lại muốn cấp chính mình một cái tát cho thanh tỉnh. Ban đầu hưng phấn hết thấy giờ hóa lo âu. Nam Cung cúi đầu, co quắp bất an.

Trình Giai chậm chạp mở cửa lại không thấy Nam Cung theo tới, không khỏi kỳ quái quay đầu lại liền thấy Nam Cung tiến cũng không được lui cũng không xong bộ dáng coi chừng rất khó xử, trông thực buồn cười.

“Thật đúng là phản xạ chậm chạp, hiện tại mới ý thức được dăng vào miệng hổ sao, ư?” Trình Giai theo sau lưng ôm lấy Nam Cung, cổ ý căn cứ vành tai Nam Cung.

“Nha.....” Nam Cung bị hoảng sợ, mặt đỏ bừng, lại càng không nghĩ bước tới. “Xì” Thấy bộ dạng Nam Cung như thế này, Trình Giai vui vẻ cười, ôm Nam Cung mang vào trong phòng. Ôm ở một hồi, cuối cùng đi vào.

Không phải không từng nghĩ trong nhà Trình Giai trông như thế nào. Nam Cung biết Trình Giai ưa sạch sẽ, cho nên nhà hắn nhất định cũng sẽ không hỗn độn, nhưng mà sự thật cũng đang là như thế.

Trình Giai sau khi tốt nghiệp đại học bắt đầu liền ở một mình, lại nói tiếp coi như là Nam Cung học trưởng đầu, chẳng qua niệm là nghệ thuật hệ.

Phòng ở rất lớn, trang hoàng giản lược nhưng tinh xảo, phương tiện đều thực đầy đủ hết. Thật không thể tin được chỉ có một người ở. Nam Cung nghe người ta nói một chút về chuyện Trình Giai, bởi vậy tuyệt không lãng đầu lãng não đến hồi hắn về chuyện cha mẹ.

Nghe nói cha mẹ Trình Giai ở thời điểm sơ trung nhân cảm tình bất hòa nên ly dị, trên thực tế là gặp các hữu ở ngoài. Hắn ở cùng mẹ. Mẹ hắn tái giá lấy một tên phú thương.

Tốt nghiệp đại học xong, hắn đi ra ở riêng. Tuy rằng mẹ hắn kỳ thật không thường về nhà, nhưng là hắn muốn một cuộc sống không ở tại cùng nơi đó. Đương nhiên, cha cùng mẹ hắn từng tháng đều cho hắn không ít sinh hoạt phí.

Nam Cung đánh giá một loạt cửa sổ rộng thoáng sát đất, sâu kín thở dài.

“Làm sao vậy?” Trình Giai đề hắn ngã vào trên sofa, cố ý vô tình phản thủ vuốt ve hai má trơn bóng của Nam Cung, “Nhanh như vậy đã nghĩ gia?” Trình Giai nở nụ cười, đề thấp thanh âm.

“Đi!” Nam Cung cũng thấy buồn cười, đập vào tay Trình Giai.

“Tốt! Người đánh ta!” Trình Giai giả bộ sinh khí túm lấy bên hông Nam Cung.

“Nha! Buông tay buông tay! Ha ha ha ha.....” Nam Cung phi thường sợ nhột, Trình Giai xấu xa bắt lấy nhược điểm, ung dung.

Nam Cung bắt đầu cầu xin tha thứ, thật sự nhột chịu không được lại không thể thoát khỏi đành phải nằm ngã vào trên sofa. Tiếc rằng Trình Giai như trước không chịu dừng tay, thuận thế quỳ gối khóa ở trên người Nam Cung tiếp tục gây sự.

Hai người rốt cục ý thức được tư thế lúc này quá mức ái muội đi, cùng đình chỉ động tác.

Nam Cung phiết quá, “Đừng náo loạn, tránh ra đi.” Không quên dùng dư quang quét ánh mắt nhìn Trình Giai. Không ngờ đối phương lại không hề có ý dừng tay, không khỏi có chút dự cảm bất hảo.

Trình Giai như trước ý cười không giảm, mới vừa rồi trải qua đại chiến, hai người quần áo sớm hỗn độn, Nam Cung hai gò má ửng đỏ..... Thật sự đáng yêu. Hắn cúi người xuống, cắn lên cái cổ trần của Nam Cung, khẽ nghe được tiếng Nam Cung than đau nhẹ.

“Nhớ ta sao?” Giống như là một đầu đem tiểu dương nắm ở bàn tay hôi lang, Trình Giai ánh mắt mang theo *** đến tình tế nheo lại, ý cười càng đậm.

Phòng khách một mảnh cảnh xuân.

7. Chương 7

Hết thấy tựa hồ đều thực bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi Nam Cung cơ hồ nghĩ đến cuộc sống sẽ cứ như vậy liên tục cả đời.

Nhà Trình Giai vốn cách trường học không xa, buổi sáng đi học, buổi tối về nhà. Có khi Trình Giai dậy sớm sẽ lái xe đưa cậu đến trường, có khi cũng tới đón.

Phòng ngủ ở trong anh em đều thấy nhưng không thể trách, cuối cùng thời điểm nhất đường khóa chấm dứt đều đối Nam Cung đang tức giận chớp mắt cười tình xấu xa. Nam Cung cũng cười, lòng hiểu không rõ ràng.

Ổ chung là một loại cảm giác thực kỳ diệu, tựa như..... kết hôn?!! Nam Cung hoàn toàn bị ý tưởng hoang đường này đả bại. Tay chống cằm, tinh tế hồi tưởng từng sự kiện.

Mau đã nửa tháng..... Tuy rằng là kêu số lần ăn ở ngoài có vẻ nhiều, nhưng là cũng có thử cùng nhau nấu cơm. Đáng tiếc hai người trình độ cũng không ra làm sao cả, không phải phiên chính là hồ không phải hồ chính là hàm, dù sao cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nuốt trôi. Cãi nhau ầm ĩ nói nói cười cười, tóm lại, làm làm được hơn phân nửa cũng liền lăn đến trên giường đi.

Gần đây Trình Giai tựa hồ bề bộn nhiều việc, ra ngoài đến khuya mới về thậm chí có những hôm không về. Nam Cung cũng không phải là không có hoài nghi, cũng hỏi qua hắn đi chỗ nào rồi ở đâu mang theo cái gì. Trình Giai đáp rất đơn giản, sắp tới phải làm tranh minh họa tiểu thuyết cho một tiểu thuyết gia, bàn qua về một ít tình tiết nội dung để hòa phong cách phương diện truyện.

Sáng nay trước khi ra khỏi nhà, Trình Giai ôn nhu dặn dò Nam Cung “Mấy ngày nay ta phải ở phòng bên kia làm việc tăng ca, có việc điện thoại đi, hảo hảo giữ nhà nga, chờ ta trở lại.” Nói xong hôn nhẹ lên trán Nam Cung rồi đi.

Nam Cung ngồi ở trên sofa, sờ sờ cái trán, xúc cảm tựa hồ còn tại. Ngắc đầu, toàn bộ phòng nói là kim bích huy hoàng cũng không đủ, Nam Cung khắp các đèn đều đã mở hết. Không có Trình Giai, một người ở trong căn phòng lớn như vậy thực có điểm sợ hãi.

Nam Cung phải giúp Trình Giai làm việc nhà, bởi vậy Nam Cung cơ hồ đã quét tước qua từng cái góc nhỏ ở đây.

Duy nhất.....

Có một nơi không cho phép bước vào. Là phòng vẽ tranh. Đó là nơi riêng tư của một mình Trình Giai. Hắn đã từng ở bên trong điên cuồng họa họa, tràn đầy vệt màu nước, khắp nơi họa giấy họa bút một đồng hỗn độn. Nam Cung từng vụng trộm theo khe cửa hướng bên trong ngấm quá vài lần, nhìn thấy cảnh tượng như thế. Chỉ có bàn vẽ là lưng hướng ra cửa, Nam Cung rất muốn biết trên mặt giấy vẽ cái gì.

Đúng rồi! Nam Cung vỗ hai tay vào nhau, nếu không thừa dịp Trình Giai không ở nhà..... Đi vào..... Nhìn xem.....? Liền liếc mắt một cái, ừ..... Liền liếc mắt một cái hắn là không quan hệ! Nam Cung an ủi cấp chính mình thêm can đảm, hai chân cũng đã dõng đến cửa phòng vẽ tranh. Giống như kẻ trộm nhẹ nhàng xoay tròn tay nắm cửa. Cự nhiên..... Không khóa?!

Cẩn thận đi vào phòng, quả nhiên giống như bình thường vẫn thấy, lộn xộn vô cùng thê thảm, cơ hồ đến không biết làm sao đặt chân xuống bước đi. Nhìn đến bàn vẽ, đây là nghi vấn Nam Cung giấu ở trong lòng thật lâu, rốt cục cũng cởi bỏ được câu đố a..... Nam Cung đem tầm mắt dừng tại hình ảnh được vẽ trên mặt giấy. Ánh mắt bỗng nhiên liền trợn to??

Xì..... Nam Cung che miệng lại nở nụ cười. Họa trung cái kia đứng ở bên cửa sổ là một người con trai, rõ ràng đúng là chính mình. Đợi đã cười đủ, cậu liền bắt đầu để sát vào nghiên cứu từ gương mặt người trong bức họa. Tinh tế một tác một tác nghiên cứu, giống như sợ đổ vào một phần nhất hào. Không có nốt ruồi, cũng không có vết sẹo nào.

Nam Cung lại xuy xuy nở nụ cười, cười chính mình như thế nào tính lại trẻ con như thế. Đi xem phim truyền hình còn hơn, cự nhiên sẽ đi hoài nghi chính mình có phải hay không làm thế thân cho ai khác.

Đúng lúc này, di động trong túi đột nhiên rung mạnh dọa Nam Cung nhảy dựng. Là Trình Giai. Luống cuống tay chân ấn nút nghe.

“Nam Cung?..... Ăn cơm chiều chưa?”

“Ừ..... Ừ!” Có tật giật mình, Nam Cung nghĩ muốn chạy nhanh rời khỏi phòng này nhưng lại không dám phát ra nhiều tiếng động.

“Đang làm cái gì?”

“Ta..... ta, ta.....” Nam Cung lập tức tìm không ra cớ nói dối, lại sợ Trình Giai nổi lòng nghi ngờ, càng thêm bối rối đứng lên, trong lúc vô ý một cái lui về phía sau, thế nhưng rất không đúng dịp đã phải một cái ống đựng bút cắm đầy bút vẽ, cảm thấy rung mình chưa kịp đứng vững, dưới chân liền trượt té ngã lăn trên

đất rắn, ngã xuống đất kia một cái chớp mắt thuận tiện chụp bay một cuộn giấy bỏ đi, làm ra tiếng động không hề nhỏ.

Nửa ngày, di động kia đầu không có gì động tĩnh, không khí bỗng nhiên lạnh liệt.

“Người ở phòng vẽ tranh?” Trình Giai thanh âm nghe không ra ngữ khí.

“Ta.....”

Tút tut tut tut tut.....

.....

.....

Nam Cung thất thần buông di động. Lời xin lỗi còn chưa nói ra miệng, Trình Giai đã cúp máy.

8. Chương 8

Trình Giai nhất định là sinh khí.

Tính đi tính lại có bao nhiêu lâu đã không có trở lại nha, Nam Cung ôm cái đệm cuộn mình ở trên ghế sofa. Một vòng, suốt bảy ngày, không có lấy một cuộc điện thoại hay một tin nhắn.

Muốn gặp hắn, thực sự rất nhớ hắn.

Nam Cung hít một hơi đứng lên, không chỉ một lần trách cứ chính mình vì sao lại nảy sinh lòng hiếu kỳ như vậy. Kỳ thật không phải là không biết Trình Giai ở nơi nào, trước kia có nghe Trình Giai nói đến phòng làm việc của hắn. Nhưng là, Nam Cung căn bản không có đủ dũng khí.

Phó mặc tất cả, bức bách chính mình không cần suy nghĩ quá nhiều để rồi lại làm hỏng chuyện. Lắc lắc đầu tưởng tượng cảnh gặp lại Trình Giai, nghĩ hết lần này đến lần khác. Mở miệng nói cái gì? Giải thích như thế nào? Làm sao bây giờ.....

Vùi đầu càng sâu, Nam Cung hận mình hiện tại không thể tan ra mà biến mất luôn đi. Nhưng là thật sự rất muốn gặp hắn, nói không chừng là hắn ở đó chờ ta chủ động tới nhận sai, nhất định là như vậy! Trình Giai vốn dĩ da mặt mỏng, hoàn toàn không có khả năng hắn chịu hạ mình trở lại trước. Nam Cung một bên mắng chính mình như thế nào lại không nghĩ kĩ một chút, một bên quyết định chủ ý ra ngoài tìm Trình Giai.

Một tay cầm tờ giấy viết địa chỉ, một tay mang theo hoa quả và đồ ăn vặt, Nam Cung rốt cục tìm được cái công ty xa hoa của Trình Giai. Không nghĩ tới đúng là nó lại xa hoa như thế, Nam Cung căn bản lúc đầu tìm không thấy, nhiều công ty như vậy biết cái công ty kia đặt ở đâu để mà tìm. Bất đắc dĩ đành phải đi đại sảnh tiếp đãi hỏi chỗ. Không nghĩ tới cái phòng làm việc này lại muốn dọa chết người ta như vậy, hoàn toàn không phải là một cái phòng vẽ tranh như trong tưởng tượng, mà là một toà nhà 17 tầng.

Thật phức tạp.....

Nam Cung giống như bước nhầm phải một cái mê cung, đầu óc choáng váng, cứ một phòng một trái trên cái hành lang chín khúc mười tám đoạn dài dằng dặc, giữa trưa người vốn lại càng ít. Có phòng nhân viên ngồi đó có vẻ im lặng phi thường, Nam Cung cũng không phải không biết xấu hổ mà đi vào quấy rầy họ, đành phải dựa vào cảm giác, dần dần đi sâu vào, hai bên cửa phòng đều đã đóng chặt, hoàn toàn không có bóng người.

Không có đường.....

Đi mãi đã muốn đến cuối hành lang. Nam Cung nhụt chí tự trách mình vô dụng, vừa rồi thực nên dẹp bỏ sĩ diện mà mặt dày đi hỏi thăm một chút. Đang lúc cậu cáu tiết nổi giận với bản thân, một ít âm thanh vụn vặt lọt vào lỗ tai. Nam Cung lưu tâm lắng nghe mọi phía vừa thấy phát hiện cửa phòng tận trong cùng kia dường như là hờ hờ khép.

Có người! Nam Cung thiết nghĩ không thể bỏ qua cơ hội lần này, bước nhanh đi đến.

Xuyên thấu qua khe cửa, Nam Cung bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi đến ngất người. Đôi môi vô sắc ra sức mấp máy, cổ họng gào thét nhưng không thể nào phát ra tiếng được, đầu óc “Oanh” một cái đến nổ tung. Nam Cung chỉ cảm thấy lúc này cả người mình run run, chỉ muốn quay đầu chạy thật nhanh.

Trình Giai, cùng một nam tử thanh tú đang ôm nhau...

Hôn môi.

Bọn họ hôn môi. Hoàn toàn không có ý thức đến Nam Cung ở ngoài cửa.

Giống như bị cái gì đè nặng vào người, Nam Cung không thể nào nhúc nhích nổi, đồng thời cũng vô pháp ngăn cản ánh mắt mình nhìn vào bọn họ. Bọn họ hôn nhau giống như giằng co đến cả một thế kỷ, thật lâu như thế khiến cho Nam Cung nghĩ rằng chính mình đã muốn hóa đá.

Cho đến khi ý thức của Nam Cung trở lại, bọn họ hiện tại vẫn còn tiếp tục. Nam Cung trong đầu trống rỗng chạy trời chết, một đường chạy thẳng về phía trước, cũng là tìm được thang máy để xuống lầu.

Cửa mở, Nam Cung bước nhanh vào, đi theo vào còn có hai cô gái trẻ tuổi.

“Ôi chào ôi chào, muốn hay không nghe chuyện hay ho?” Một cái cô gái thần thần bí bí.

“Có phải chuyện Sở Lạc cùng vị vẽ tranh minh họa kia?”

“Thật là, nguyên lai là biết rồi a.” Cô gái bĩu môi.

“Toàn công ty đều đồn đại lên rồi. Nghe nói bọn họ nhận thức thật lâu, người nói bọn họ một người viết tiểu thuyết một người họa, lại đều là mỹ nhân, chắc chắn.....”

“Này thật háo sắc, người có biết hay không.....” Cô gái kia vui vẻ cười cười đẩy đồng bạn một chút, tiếp tục đề tài.

Hai cô gái đó còn trò chuyện cái gì, Nam Cung đã hoàn toàn không nghe thấy nữa, nhận thức như đông cứng lại thành băng. Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chết lặng.

9. Chương 9

.

Nam Cung chủ động gọi điện thoại cho Trình Giai, không có chất vấn, không có nghi ngờ, không có cổ mà nói hẳn việc phải trái, chính là thần nhiên nói thực xin lỗi vì lần trước đã vào phòng vẽ tranh, hỏi hẳn gần nhất có về được không.

“Không có việc gì, không cần quá để ý, ta không có sinh khí.” Lời nói của Trình Giai như trước nghe không ra ngữ khí.

“Người.....” Nam Cung dừng một chút, không biết nên nói tiếp ra sao, dùng bút máy khoanh tròn lại một vòng ở ngày trên lịch, “Bao lâu nữa người trở về?”, ngữ khí ra vẻ rất thoải mái.

“Đêm giáng sinh vừa là lúc tuyên bố hội, không biết có thể về được không..... Ân, ta sẽ cố sắp xếp.”

“Ba” Ngồi bút vì chịu khí lực quá lớn mà đã bị bẻ gãy, Nam Cung cúi gầm mặt, “Ân, được, ta đã biết, người phải chú ý thân thể, nhớ ăn cơm đầy đủ.”

Treo điện thoại, nước mắt theo hai má không ngừng chảy xuống, Nam Cung nức nở đứng lên, không kèm chế được bật khóc. Từ cái ngày hôm đó cho đến nay, cảnh tượng kia ở trong đầu không sao quên được, nhắm mắt lại, lại thấy bọn họ gắt gao tương thiếp đôi môi, gắt gao gắn bó thân thể, mỗi một động tác mỗi một biểu tình đều ở trong đầu không ngừng mà phóng đại, phóng đại, tắt ắt lại tái hiện. Cho dù là trong mơ cũng không buông tha, không nhớ rõ có mấy lần khi tỉnh lại, gói đầu đã ướt đầm một mảng.

Kỳ thật Nam Cung vẫn thử thuyết phục chính mình, lần đó nhìn thấy chỉ là mơ thôi, không phải thật sự mà là chính mình đang nằm mơ, chẳng qua cảnh trong mơ rất chân thật thế cho nên cậu mới tin là thật. Nhưng đáng tiếc việc tự thôi miên chính mình đối với Nam Cung không có hiệu quả.

Nam Cung phát hiện chính mình căn bản không thể mở miệng, tuy rằng rất muốn hỏi rõ ràng. Cậu thậm chí không có dũng khí đi ra ngoài cho hả giận. Cậu sợ hãi. Sợ một khi nói ra, cậu cùng Trình Giai liền thật sự chấm dứt.

Cho nên, Nam Cung lựa chọn duy trì thỏa hiệp, coi như không biết, làm như không thấy. Hắn không đem ta đuổi đi, hắn còn cho ta ở lại đây, như vậy hắn không chán ghét ta, hắn còn có điểm thích ta, không phải sao?

Không phải sao.....

24 tháng 12. Đêm giáng sinh. Nam Cung mua thật nhiều đồ trang trí, chuẩn bị thật nhiều đồ ăn. Ban ngày mang hai túi lớn đầy đồ này nọ đến bố trí từng phòng, Nam Cung nhìn thành quả một ngày vất vả có cảm giác đạt được thành tựu thật là hạnh phúc.

Hắn nói sẽ cố gắng hoàn thành công việc để trở về.

Cho nên, nói không chừng sẽ trở về.

Nam Cung ngồi ở bên cạnh bàn ăn, đếm ngọn nến, lẳng lặng chờ.

9 điểm.....10 điểm.....11 điểm.....12 điểm..... Mọi người bắt đầu cuồng hoan, Nam Cung cũng không biết mình đã ngủ gật từ lúc nào, thế nhưng bỏ lỡ thanh âm đếm ngược. Lại mơ thấy bọn họ. Lúc này, bọn họ có thể hay không đang vui chơi trong đám tình nhân ngoài kia? Ở trong mộng, Nam Cung biết, hiện tại mình đang khóc. Nhưng lại quật cường không chịu mở to mắt, không muốn tỉnh lại, nếu có thể vẫn như vậy ngủ đi luôn thì tốt rồi, lòng Nam Cung cứ thế một chút một chút chìm dần xuống.

Cơ thể truyền đến độ ấm, Nam Cung cảm giác có cái gì đang phủ lấy phía sau lưng mình. Chẳng lẽ là ảo giác sao? Mà xúc cảm lại chân thật như vậy. Giây dụa mở to mắt chậm rãi ngồi dậy, cánh tay đang ôm cậu càng siết chặt lại.

Trình Giai!

Nam Cung mạnh quay đầu lại, đối diện với gương mặt tuần mỹ của Trình Giai.

“Tóc dài quá.” Nam Cung vuốt ve gương mặt có chút xanh xao gầy yếu của Trình Giai, kinh ngạc phát hiện thanh âm của chính mình đang run rẩy. Cậu khóc, đầu tiên là nước mắt dâng lên, mơ hồ nhìn thấy Trình Giai mỉm cười, sau đó càng không thể vẫn hồi.

“Đừng khóc.....” Trình Giai lau đi nước mắt của Nam Cung, thì thào, “Nam Cung, người đừng khóc.....”

Trình Giai cúi người hôn lên đôi môi vẫn đang cắn chặt của Nam Cung, hắn dùng đầu lưỡi liếm láp một chút lên đôi môi như cánh hoa đang khô héo kia.

Nam Cung dần dần ngừng khóc, xoay người lại chậm rãi đáp lại. Lưỡi Trình Giai thừa cơ tiến vào, nhẹ nhàng quấy rối cái lưỡi của Nam Cung, tham lam cắn.

Nam Cung hoàn toàn không thể hình dung được cảm giác lúc này, cậu yêu hắn, yêu đến thống khổ, nhưng lại không thể nói ra. Mà chính bản thân lại giả vờ như không có chuyện gì, nhưng mà hiện tại cậu thật sự rất khoái hoạt. Cái loại khoái hoạt hèn mọn này.

Nam Cung vươn tay ôm lấy cổ Trình Giai, làm cho thân thể cả hai càng gần lại, đẩy nụ hôn sâu hơn. Lúc này Trình Giai cũng không tái ôn nhu, gần như thô bạo cùng Nam Cung gắn bó dây dưa.

“Khụ khụ.....” Thẳng cho đến khi Nam Cung thật sự không thở nổi, Trình Giai mới bằng lòng buông ra, ôm lấy cậu đưa vào phòng ngủ.

.

~~Chương sau có H

=]]

10. Chương 10

Đêm đã khuya, đám người huyên náo đều đã dần dần tản đi trở về nhà, bên đường còn có vài người trẻ tuổi uống rượu say kể vai sát cánh cùng nhau lắc tới lắc lui. Tháng mười hai gió rất lạnh .

Ngoài cửa sổ bóng cây lay động, xuyên thấu qua tấm rèm phất phơ trong gió có thể nhìn thấy màn đêm đen thẫm thâm trầm cùng mấy vì sao nhỏ nhỏ điểm xuyết.

Nam Cung cảm nhận được độ ấm của Trình Giai truyền lên trên chính cơ thể mình. Từng chút một hôn theo một đường từ cổ xuống phía dưới thân tham lam cắn mút, Trình Giai gât gao ôm trụ Nam Cung, giống như bình thường trên người Nam Cung lưu lại một xuyên hôn ngân.

“A..... Không cần..... Ân..... A!.....” Trình Giai khê cắn vào điểm nổi lên trước ngực Nam Cung, dùng đầu lưỡi tinh tế nghiền ngấm, Nam Cung không nhịn được rên rỉ, nhưng hai tay lại theo bản năng phát ra chống cự, kháng cự Trình Giai.

“Nga?” Trình Giai tỏ vẻ bất mãn nhìn người phía dưới thân mình, đột nhiên bắt lấy cổ tay Nam Cung, thô bạo kéo lên đỉnh đầu, rồi lại cúi đầu đầy tính sở hữu mà cắn cắn điểm mẫn cảm trước ngực cậu.

“Ân.....a..... A.....” Hai tay bị trói buộc, thân thể truyền đến từng trận khoái cảm nhưng không cách nào ứng thừa phóng thích, khiến cho Nam Cung gần như điên cuồng. Cậu khó khăn mở mắt ra, đập vào mắt là con người tràn ngập dục vọng của Trình Giai, lúc này vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú vào mình. Bỗng nhiên Trình Giai đình chỉ động tác, không nói một lời.

“Buông.” Nam Cung hơi thở đứt quãng, ánh mắt một mảnh thanh minh. Trình Giai buông tay ra, như trước nhìn Nam Cung, đoán không ra hần trong lòng suy nghĩ cái gì.

Nam Cung có chút đau lòng, có lẽ ngay cả chính cậu cũng ý thức được mới vừa rồi ánh mắt mình dọa đến Trình Giai, khiến cho hần bị tổn thương đến không biết phải làm sao. Nhưng là cậu thật sự không có cách nào chuyển tâm được, cho dù là đã lâu không ôm ấp ân ái, cho dù là như thế da thịt thân cận, cho dù là ở trong mộng hy vọng xa vời một lần nữa, nhưng cái cảnh tượng kia vẫn không thể nào biến mất được.

Tuy rằng hiện tại hần là của ta. Nhưng là đã muốn trở về không được.

Cùng Trình Giai lẳng lặng đối diện, Nam Cung khổ sở cơ hồ muốn khóc. Tuyệt đối không thể làm cho hần nhìn thấy ta khóc, tuyệt đối không thể! Nam Cung vươn hai tay câu lấy cổ Trình Giai, đè ép môi mình lên môi hần.

Nụ hôn này lại châm lên dục vọng, cứ thế mà tiếp nhận không hề phản đối.

Hai tay Trình Giai thượng du khắp cơ thể Nam Cung, vuốt ve mỗi một tắc da thịt trơn bóng. Trình Giai vừa lòng nghe Nam Cung khó nhịn thở dốc. Ý loạn tình mê, Trình Giai khê xoa nắn hạ thể của Nam Cung, ghé sát tai cậu nói “Kỳ thật.....Bức họa kia vốn là muốn hôm nay tặng cho người”

Có cái gì đó nổ tung trong đầu Nam Cung, mở choàng mắt, không có giấy giũa, không có nước mắt, Nam Cung muốn khóc, rất rất muốn, nhưng là đôi mắt bây giờ nhỏ không ra một giọt. Nam Cung bỗng nhiên thấy không rõ ánh mắt Trình Giai, không biết lúc này hần có hay không như trước tà vọng tươi cười khiến cho không ai bì nổi.

“A!” Không đợi cậu phục hồi tinh thần lại, hậu huyết truyền đến đau đớn cùng với khoái cảm đột ngột làm cho Nam Cung thất thanh kêu đau một tiếng. Trình Giai nâng hai chân Nam Cung lên tiến vào thân thể cậu, chậm rãi luật động di chuyển.

Trong cơ thể kia một chút cố ý vô tình bị qua lại đụng vào, khoái cảm cơ hồ tràn ngập đầu óc Nam Cung, thân thể phía trên truyền đến tiếng Trình Giai thở dốc, thanh âm ái ân vang lên đủ để cho người ta mặt đỏ tim đập.

Nhưng là, Nam Cung trơn tròn mắt, tuy rằng hạ thể tê dại làm cho cậu cơ hồ điên cuồng, nhưng tâm lại giống như đã bị vết sạch, làm cho cậu không ngừng mà rơi xuống vực thẳm, rơi xuống, rơi xuống, sâu không thấy đáy. Tuy rằng theo bản năng rên rỉ, vận vẹo, thậm chí đón nhận mà hòa theo cuồng hoan. Trình Giai thì thảo tựa hồ đang nói cái gì đó, Nam Cung cơ hồ tổ chức thần kinh mình nghe được cái tên “Tiểu Lạc”.

Nhất định là không có thực. Nam Cung nhìn Trình Giai nở nụ cười.

Không quan hệ, Trình Giai. Thật sự không quan hệ. Mặc kệ người đem ta trở thành người nào của người, ta đều như trước yêu người đến phát điên. Cơ thể của ta, tâm của ta, sinh mệnh của ta hết thấy đều có thể cho người.

Người đều có thể lấy đi, không quan hệ.

Nam Cung nâng cằm lên ngửa ra phía sau, thân thể bị va chạm một chút một chút đến điên cuồng. Cậu ra sức mở to hai mắt, muốn được thấy rõ, muốn được chứng minh. Nam Cung cảm thụ được trong cơ thể truyền đến nhiệt độ cùng khoái cảm lan tràn toàn thân. Nam Cung nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, con người một mảnh tuyệt vọng lạnh lẽo.

Cậu rất muốn ôm lấy Trình Giai, cùng hắn gắt gao ôm nhau, hảo tướng cứ như vậy im lặng cảm thụ nhịp tim của hắn, hô hấp của hắn. Không quan hệ ***.

Trình Giai động tác bắt đầu dần dập di chuyển. “A.....” Khi đạt tới cao trào, kim lòng không được rên rỉ giao tạp cùng một chỗ, hai thân thể quấn lấy nhau phân không rõ. Cuối cùng Nam Cung tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

~.

Ầy lần đầu ta edit H có gì sơ suất mọi người bỏ qua, làm xong chính mình cũng hơi tả T^T

vì ta đang thi hk nên lâu như vậy mới làm một chương, thực xin lỗi~~

11. Chương 11

Sau đó, Trình Giai không đến phòng làm việc nữa, lại giống như khi vừa mới bắt đầu ở chung. Cùng nhau xem TV cùng nhau đánh điện tử, có khi cùng nhau nấu cơm, ngẫu nhiên Trình Giai thỉnh thoảng có đưa cậu đi học.

Trình Giai không hề không cho phép Nam Cung vào phòng vẽ tranh, thậm chí ở phòng vẽ tranh còn kê thêm một cái bàn học cùng một cái ghế dựa. Khi Nam Cung đọc sách, hắn ở một bên vẽ tranh, lúc hưng trí hoàn thủ bắt tay dạy Nam Cung họa vài nét bút.

Nam Cung thản nhiên cười, cất giấu cái bí mật kia, vui nó thật sâu vào đáy lòng. Cậu không nói, không dám nói. Hiện tại hắn ở bên cạnh, hiện tại hắn là của ta, vậy là đủ rồi, chẳng sợ chỉ có hôm nay, chẳng sợ chỉ còn lúc này một giây, vậy là đủ rồi.

Tuy rằng Trình Giai vẫn có lúc giấu cậu nhắn tin, có đôi khi lấy cớ đi ra ngoài mua này nọ để tiếp điện thoại, nhưng là có một số việc không thể chọc phá không phải sao? Nếu đối chất, ngã bài, tàn cục rồi cuộc chính mình sẽ thành thế nào? Nam Cung không thể đi chất vấn, bởi vì cậu thua không dậy nổi. Cậu biết, cuối cùng chính mình yêu Trình Giai quá nhiều, cho nên đã tự tổn thương chính mình đến cùng cực. Nam Cung cũng không hề lưỡng lự, nguyên lai có một ngày cậu yêu đến hèn mọn như thế. Nhưng là không có biện pháp, tâm can đều đã muốn giao cả cho người ta rồi như thế nào còn có thể thu hồi lại được!

Bên ngoài trời mưa, gió bắc tàn sát bờ bãi, trời đã tối hẳn.

Trình Giai ở ngoài ban công hút thuốc, Nam Cung ở trong phòng ngủ ngồi trên giường suy nghĩ về tâm sự của mình.

“Đình... Đình” Di động Trình Giai có một tin nhắn mới, Nam Cung nhìn cái di động ở trên tủ đầu giường, đèn tín hiệu khẽ nhấp nháy phát sáng.

Ma xui quỷ khiến, Nam Cung đưa tay lấy cái điện thoại, ấn đọc tin.

“Trình Giai, hôm nào có thời gian cùng nhau đi ăn cơm đi, lần trước ăn cơm Tây ở chỗ làm việc rồi, muốn hay không cùng đi ăn nữa?”

Kí tên tiểu Lạc.

Nam Cung cắn môi, lật xem tin nhắn lưu lại. Trình Giai không hề xóa đi, gần trăm tin nhắn đầy ái muội, toàn bộ nói không lưu tình chút nào đều đem tâm can Nam Cung ra mà chà xát cho dập nát. Không nói cũng không biểu hiện không cần, làm bộ không biết cũng không một chút biểu cảm không đau lòng!

Nguyên lai bọn họ thật sự vẫn có liên hệ, nguyên lai chính ở trong lúc mình đi học hẩn lại vội vàng yêu đương vụng trộm. A, nói không chừng trong lòng hẩn với mình ở cùng một chỗ mới chính là yêu đương vụng trộm, chánh chủ phải là tiểu Lạc mới đúng!

“Ha ha.....” Nam Cung khẽ tự cười giễu, còn tự cho là chính mình làm chủ đông cung, ai biết Trình Giai này đầu chỉ có một cái nhà! Thật sự là buồn cười, rất buồn cười!

Đặt ở đây lòng thật lâu, đau thương rốt cục cũng bùng nổ, nước mắt không chịu thua kém mà liên tiếp chảy dài. Diên rồi. Thật sự diên rồi. Thương hẩn yêu hẩn đến diên rồi. Nam Cung đưa tay quệt lung tung lau qua gương mặt, nhưng rồi hẩn trả lại cho ta là cái gì?! Nam Cung trong đầu trống rỗng tràn ngập oán hận. Gắt gao cầm lấy di động, chạy tới ban công.

“Trình Giai!” Nam Cung thở hổn hển khẽ gọi.

Trình Giai kinh ngạc quay đầu, lại thấy được di động trong tay Nam Cung, trong mắt hiện lên một tia chột dạ nhưng lại lãnh liệt bộc phát, “Người xem tin nhắn.” Không phải nghi vấn, không thể nghi ngờ.

“Trình Giai ta nhìn người rất lâu rồi, hẩn là người nào, người đem ta xem như là cái gì? Hôm nay người nói rõ ràng cho ta!” Nam Cung vẻ mặt gần như điên cuồng.

Trình Giai nheo nheo ánh mắt lại. Trong nháy mắt, trong lòng hẩn cũng trào lên một thứ nghi hoặc.

Ta cũng không biết, Nam Cung, Sở lạc..... Càng nghĩ đến sẽ chỉ càng làm tổn thương các người. Người cùng hẩn..... Ta không biết, không biết, người muốn ta trả lời như thế nào.

Chán ghét bị người khác bức hỏi, có chút tự ái, giống như cố ý muốn chọc giận Nam Cung, khóe miệng Trình Giai cơ hồ gọi lên một chút, tàn nhẫn cười “Người, cùng hẩn, không hơn.”

Nam Cung không thể tin, Trình Giai trước mắt cậu đã hoàn toàn không thể nhìn được. Nguyên lai mình thật sự chính là món đồ chơi. Tiểu Lạc kia nguyên lai cũng giống như ta thật đáng thương. Đối với người không phục, ta không phục! Người giầy xéo tình cảm của ta, ta không tha cho người!!

Không biết dừng khí ở đâu ra, Nam Cung cầm di động trong tay hướng đến mặt Trình Giai mà ném thẳng, “Trình Giai người là tên hỗn đản!!!”

Di động va trúng vào trán Trình Giai, quăng trên mặt đất dập nát. Trình Giai đau đến lui về phía sau từng bước, tay che trán. Nam Cung giật mình sợ đến ngậy người, mở to hai mắt nhìn theo khe hở giữa trán Trình Giai chảy ra một dòng máu đỏ thẫm.

Nam Cung bỗng nhiên thanh tỉnh, kinh hoảng xông đến, đau lòng vô cùng.

“Trình Giai người có sao không? Có đau không..... Đau không? Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Nam Cung khẽ gỡ tay Trình Giai ra, khóe nước mắt, thanh âm run run.

“Cút!” Không ngờ Trình Giai dồn khí lực đẩy người Nam Cung ra. Nhìn Nam Cung ngây ngẩn cả người, Trình Giai lại tâm sinh không đành lòng.

Làm Nam Cung phản ứng dữ dội như vậy, cậu hoàn toàn đã bị chọc giận, xưa nay chưa từng có. Nam Cung đứng dậy, túm áo Trình Giai, hướng trên khung cửa sổ đánh tới, Trình Giai phản kháng, hai người vật lộn cùng một chỗ.

“Ba”, một tiếng thanh thúy vang lên, Nam Cung mặt hướng sang một bên. Ngoài cửa sổ một tia sét lóe lên rạch trời, Trình Giai không buông tay xuống, bộ mặt có vẻ dữ tợn.

Ánh mắt Nam Cung dần dần thất tiêu, cậu nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Tiếng cười đột ngột làm cho Trình Giai khẽ chột dạ. Như thế nào mà lại..... Như thế nào mà ta lại đánh Nam Cung..... Trình Giai có chút hồi hận.

Hẩn đánh ta! Ha ha ha ha ha ha ha! Trình Giai cư nhiên đánh ta!

Trình Giai, ta nói cho người, chúng ta chấm dứt!

Nam Cung xoay người, đập cửa xông ra.

12. Chương 12

Mưa ngày càng lớn, Nam Cung ở trong mưa điên cuồng mà chạy, quần áo đã hoàn toàn ướt đẫm, mưa theo hai má chảy xuống, mơ hồ che khuất tầm mắt. Thảng một gió bắc mưa rét lạnh đến thấu xương, nhưng mà Nam Cung hồn nhiên bất giác, chỉ có thể tiến về phía trước mà chạy, cậu lúc này đã không còn chỗ dung thân nữa rồi.

Thật sự là quá mệt mỏi, Nam Cung đi chậm lại, khó khăn đi bộ ở trong mưa to. Trên đường cái không một bóng người, các cửa hàng đều đã đóng cửa, chỉ có mình cậu thân ảnh gầy yếu cô đơn.

Không biết qua bao lâu, Nam Cung thật sự đi không nổi nữa, tìm một cái cửa hàng đã đóng cửa, quỳ gối ngồi ở dưới mái hiên, vùi đầu vào đầu gối, nước mắt lại dâng lên. Làm sao bây giờ..... Hiện tại ta đã không còn chỗ ở nhưng đi làm sao bây giờ? Trước đây cha mẹ không cần ta, hiện tại Trình Giai cũng không muốn ta. Vì cái gì mọi người ta yêu đều không cần ta..... Ta nên làm gì bây giờ.....

Nam Cung nhớ tới cha mẹ, cha mẹ ở Nhật Bản. Mẹ gần nhất một lần trở về là lễ mừng năm mới, a, thật nhanh đã một năm trôi qua. Hồi tưởng lại bộ dáng của cha, không ngờ là mơ hồ không rõ.

Không được cha mẹ yêu thương, đi học đem yêu thương cho người khác. Trình Giai, là người đầu tiên Nam Cung thật sự yêu, thật sự hảo tướng thiết tình yêu một lần, cho nên đem tâm hoàn toàn giao cho hắn, hy vọng xa vời hắn cũng có thể đem tâm giao cho chính mình, ai biết hắn thế nhưng đem tâm can mình không lưu tình chút nào ném xuống đất dày xéo đến dập nát!

Có lẽ là không chịu nổi lên trời chiếu cố nhân đi, có lẽ căn bản không nên sống ở trên đời này, ta những người quan trọng nhất đều không có, sống còn có nghĩa lý gì nữa, còn có nghĩa lý gì?! Ha ha ha ha ha ha, chỉ cần ta chết là tốt lắm, xong hết mọi chuyện. Không phải nghĩ đến nỗi thống khổ nữa, không phải nghĩ xem ta rốt cuộc thua cái gì mà không dậy nổi. Nam Cung gắt gao cuộn mình lại. Lạnh quá..... Ai tới cứu giúp ta..... Tuy rằng từng có ý định chết đi, nhưng là chung quy vẫn có chút quyến luyến. Dù sao dứt bỏ không xong vẫn như là cũ không thể khống chế nổi tình cảm của mình. Nam Cung ngẩng đầu, nhìn mưa to tầm tã thiên không, tuyệt vọng khóc không thành tiếng.

Tựa hồ có người đi tới, đèn đường cuối phố cái bóng đổ dài trên mặt đường, gần, người tới không có che ô. Tóc ướt sũng ôm lấy gương mặt.

Nam Cung nghiêng đầu tựa trên đầu gối, nhìn người kia càng chạy càng gần. Bỗng nhiên, cậu nở nụ cười.

Nguyên lai, thật sự đã không muốn ly khai .

Trình Giai đi tới, một phen đem Nam Cung ôm vào lòng, càng ôm càng chặt. Nam Cung cũng vuốt ve tóc hắn, “Vì cái gì không mang theo ô.....” Âm cuối đã dẫn theo tiếng khóc nức nở.

Cậu, vẫn là thương hắn.

Sau khi trở về, Nam Cung bắt đầu phát sốt, nằm ở trên giường cả người vô lực thần trí không rõ, không ngừng mà thì thào “Ba..... Mẹ.....” Còn có “Trình Giai”. Suốt một ngày, Trình Giai cơ hồ không thể ngủ yên được.

Giữa hoảng hốt, Nam Cung có một cái mộng, một cái mộng rất dài. Trong mộng có một cái hoa viên rất lớn, có thật nhiều thật nhiều loại hoa xinh đẹp. Giữa hoa viên là một căn nhà gỗ hai tầng, thoạt nhìn nhỏ nhỏ nhưng bên trong lại rất lớn.

Mộng thấy chính mình, nhưng là bộ dáng hài đồng, cùng với một đứa nhỏ khác ở hoa viên chơi đuổi bắt, hắn nói phải giúp hắn bắt được một con yến vĩ điệp xinh đẹp. Đó là một đứa nhỏ rất đẹp, có một đôi mắt xinh đẹp. Cậu biết tên của hắn, hắn gọi là Trình Giai, Trình Giai, Trình Giai.....

Xa xa thấy khói từ ống khói nhà gỗ dâng lên khói bếp, cười kéo tay Trình Giai cùng nhau về nhà, đẩy cửa ra thấy ông ngoại bà ngoại còn có cha mẹ, mặt khác có một đôi nam nữ trung niên mặt thấy không rõ lắm, Nam Cung thấy Trình Giai đi qua gọi bọn họ là cha mẹ.

Nơi này thời tiết rất sáng sủa, ban ngày vĩnh viễn luôn có ánh nắng ấm áp.....

Tiểu Nam Cung thích lôi kéo tay Trình Giai chạy chơi ở hoa viên, hoa ở nơi này Nam Cung đều biết, Nam Cung từng bước từng bước nói cho tiểu Trình Giai nghe. Kỳ thật Trình Giai đều biết nói, này đó đều là cậu nói cho hắn, nhưng vẫn mỉm cười, tinh tế kiên nhẫn lắng nghe.

Bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy, giống như ôm được cả bầu trời rộng lớn.

.....

.

1 buổi trưa 2 chương =))

happy valentine đen

13. Chương 13

Nam Cung tỉnh lại, Trình Giai rốt cục cũng bớt lo lắng.

“Hoa viên..... Ta mộng thấy hoa viên, rất tốt đó.....” Đây là câu đầu tiên Nam Cung mở miệng nói.

Nam Cung nhìn Trình Giai, không có biểu tình. “Trình Giai, ta nhìn thấy một cái hoa viên đó.....” Lời nói của Nam Cung lặp lại giống như lúc này.

Trình Giai bị Nam Cung dọa đến phát hoảng, “Cái gì hoa viên, Nam Cung, người đang nói cái gì vậy?”

Nam Cung nở nụ cười, không để ý đến sự kinh hoàng trong mắt Trình Giai, “Trình Giai, chúng ta đi cái hoa viên kia được không..... Được không.....”

Trình Giai nóng giận, hắn sợ hãi, lúc này Nam Cung thật sự làm cho hắn rất sợ hãi, “Nam Cung..... Nam Cung! Hoa viên cái gì? Người tỉnh lại đi, tỉnh lại cho ta!”. Dem Nam Cung ôm vào trong ngực, Trình Giai cơ hồ muốn khóc, “Nam Cung người đừng làm ta sợ, Nam Cung..... Đừng làm ta sợ.....”

“Đáp ứng ta..... Mau trả lời đáp ứng ta, Trình Giai.....” Nam Cung như trước vẫn cười nói.

“Được được..... Ta đáp ứng người, Nam Cung ta đáp ứng người, ta cái gì cũng đều đáp ứng người, van cầu người, đừng làm ta sợ nữa có được không?” Trình Giai nâng gương mặt tái nhợt của Nam Cung lên, ánh mắt cậu nhìn thẳng vào hắn, khuôn miệng nhợt nhạt khẽ cười.

Nam Cung không đáp, nằm ở trong lòng Trình Giai im lặng nhắm mắt lại. Sau này, Nam Cung cũng đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu, chỉ có điều, cậu càng thêm im lặng, hơn nữa có khi không ngừng kể về chuyện cái hoa viên kia. Nam Cung bắt đầu thường xuyên ngồi gần người, Trình Giai hoàn toàn không thể hiểu được cậu đang suy nghĩ cái gì.

Trình Giai cảm thấy, Nam Cung cách hắn càng ngày càng xa. Nam Cung thay đổi, so với trước đây không hề giống nhau, ẩn sâu bên trong hắn có một loại dự cảm bất hảo.

Hôm nay Nam Cung nói muốn ăn táo, kêu Trình Giai đi mua. Ở trên ban công nhìn qua cửa sổ theo bóng Trình Giai rời đi, Nam Cung khẽ nở nụ cười.

Nhớ rõ Trình Giai nói qua, hắn không thích danh của hắn. Ứng vì Trình Giai? Lập gia đình. Hắn là kẻ thích tự do, không muốn bị trói buộc, tùy ý cùng người nào ưa thích ở cùng nhau, không thích liên đới một cái, nếu là có gia đình rồi, hết thấy đều phải gánh vác không phải sao?

Hắn nói hắn thích ta, nhưng là có thể thích ta bao lâu, nếu là có thể hắn vẫn thích ta thì có bao nhiêu phần là thực. Nếu hiện tại ta chết có phải hay không có thể được hắn vĩnh viễn yêu thương? Ta rất muốn đi cái hoa viên kia a, thực sự rất nhớ.

Nam Cung mở vòi nước, ở bồn tắm lớn xả đầy nước ấm. Lục lọi trong hòm đồ tìm được một mảnh lưỡi dao, Nam Cung ngồi xuống dựa người vào thành bồn.

Ta chết sẽ làm cho người bị thương tâm sao? Làm cho người đẩy cửa vào, trong nháy mắt thất kinh sao, ngồi xuống ôm lấy ta lao ra ngoài sao? Sẽ lớn tiếng kêu cứu mạng sao? Sẽ lộ ra ánh mắt điên cuồng sao? Sẽ vẫn kêu tên của ta sao? Sẽ chạy theo cánh đũa cấp cứu, bảo ta không được chết sao? Có thể hay không người vọt tới cửa nhưng bác sĩ nói người nhà hãy ở bên ngoài chờ. Cuối cùng, ta sẽ liếc người một cái cuối cùng nhìn người không cười a.....

Lưỡi dao nhắm ngay động mạch trên cổ tay, Nam Cung do dự thật lâu, cuối cùng không có nhẫn tâm mà cắt xuống. Không phải không có gặp qua cảnh cắt cổ tay máu chảy thành sông, mà nghe nói quá trình mất máu rất thống khổ, rất đau rất đau.

Nam Cung sợ hãi, cậu không dám. Chậm rãi thả xuống tay, như trước vẫn cầm lưỡi dao.

“Oanh!” Cửa phòng tắm bị đá văng, Nam Cung hoảng sợ, lưỡi dao rơi xuống trên nền gạch men sứ phát ra tiếng vang khô khốc. Quay đầu nhìn đã thấy ánh mắt Trình Giai đỏ quạch.

Đem Nam Cung kéo ra khỏi bồn tắm, tát cậu một cái thật mạnh, rồi lại gắt gao ôm lấy.

“Nam Cung người đây là đang làm cái gì..... Nam Cung người đang làm cái gì hả.....” Trình Giai khóc, hắn sợ rằng chỉ cần về chậm một chút, có lẽ liền vĩnh viễn mất đi.

“Nói cho ta biết vì cái gì, vì cái gì lại làm như vậy.....” Trình Giai thanh âm như trước run run, “Đừng làm chuyện điên rồ nữa.....đáp ứng ta được không..... Ta điên mất, Nam Cung à.....”

Nam Cung không nói gì, đây là lần thứ hai Trình Giai đánh cậu, nhưng là không có đau như lần trước, trên mặt cũng tốt mà trong lòng cũng tốt.

Nam Cung cũng không biết lúc này cuối cùng trong lòng mình đang nghĩ gì nữa, cứ như vậy mặt không chút thay đổi tùy ý để Trình Giai ôm.

14. Chương 14

Trình Giai bắt đầu theo dõi Nam Cung, cơ hồ một tác cũng không rời. Tuy rằng ở ngoài mặt Nam Cung tựa hồ không có gì khác biệt, đối với người thường mà nói cũng không có gì khác thường, nhưng tiềm thức Trình Giai cho rằng, Nam Cung không bình thường.

Trình Giai xin nhà trường cho Nam Cung nghỉ bệnh dài kì, đối với việc này Nam Cung cũng không dị nghị, hoặc là nói hiện tại vô luận hắn làm cái gì, Nam Cung cũng sẽ không có dị nghị, giống như một con rối để tùy ý người ta sắp đặt.

Hiện tại Nam Cung rất ít nhắc đến cái hoa viên kia, việc này xem như cũng an ủi được Trình Giai chút ít. Ở trong mắt Trình Giai, hoa viên trong miệng Nam Cung giống như một trái bom hẹn giờ, tùy thời điểm đều có khả năng đem những bức bách trong lòng Nam Cung bùng phát ra bên ngoài.

Hiện tại Nam Cung bị Trình Giai chiếu cố giống như trân bảo, quả nhiên là mang ở trong tay sợ quăng ngã, hàm ở trong miệng sợ biến mất. Kỳ thật Nam Cung rất bình thản, ở trong mắt cậu Trình Giai đối với cậu bây giờ thực sự rất tốt.

Nếu là trước kia liền đối với ta tốt như vậy có phải là rất tốt không, vì cái gì phải cố tình chờ cho ta tan nát cõi lòng mới nhớ tới ta. Không còn kịp nữa rồi Trình Giai, đã không còn kịp rồi. Ta đã sớm đem tâm giao cho người, nhưng là chính người đã đập vỡ, bây giờ đến chính ta cũng đã không thể tìm thấy được bản thân mình, người muốn ta lấy cái gì ra mà lại cho người? Tâm can ta cho tới bây giờ cũng chỉ có một mà thôi.

“Trình Giai, lái xe mang ta đi xem cảnh đêm đi.”

Trình Giai mừng rỡ, Nam Cung đã thật lâu không có chủ động đưa ra yêu cầu đòi hỏi gì hần, không nói thêm gì nữa liền đem Nam Cung nhét vào trong xe.

Nhìn nhà cao tầng san sát, đèn đuốc sáng trưng, thành thị về đêm như trước vẫn rất tươi đẹp. Nam Cung nghiêng đầu không nhúc nhích, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Ở trong mắt Trình Giai, Nam Cung lúc này giống như mảnh thủy tinh, mong manh vô cùng.

Đã lâu không về nhà, Nam Cung nhớ đến ông ngoại bà ngoại, trong lòng có cái gì bắt đầu cuộn cuộn.

“Đi tới nhà bà ngoại, ta muốn đi xem bọn họ, có được không?”

Trình Giai cảm thấy kỳ quái, Nam Cung như thế nào đột nhiên muốn về nhà, nhưng là không thể nào phản bác ý định của Nam Cung được.

“Người ở đây chờ ta một lát, ta vào rồi sẽ ra nhanh.” Nam Cung xuống xe, hướng khu nhà cũ phía đối diện mà chạy tới.

Trình Giai xuống xe, hút thuốc, tựa vào cửa xe chờ Nam Cung. Kỳ thật hần muốn cùng vào với cậu, nhưng lời đã sắp nói ra tới miệng lại bị nuốt xuống, bởi vì giác quan thứ sáu nói cho hần, Nam Cung muốn cự tuyệt.

Không lâu sau, Trình Giai nhìn lên hàng đèn cảm ứng ở hiên lầu một lầu hai đã sáng lên, bóng Nam Cung xuất hiện ở cửa, hướng hần ở bên này đi tới. Đến gần, Trình Giai nhìn đôi mắt ướt át ửng đỏ của Nam Cung, không khỏi nhúu mày.

“Là gió lớn quá thôi.” Nam Cung làm bộ cười cười, so với khóc còn khó coi hơn, “Đi thôi.”

Trên đường về nhà, không ai nói một lời nào.

Về đến nhà, xe đỗ ở dưới lầu. Nam Cung quay đầu, nhìn thấy ánh mắt Trình Giai cũng đang nhìn cậu. Tháo dây an toàn, Nam Cung rướn người sang, hôn lên môi Trình Giai.

Một lần cuối cùng. Hạ quyết tâm, Nam Cung nhắm hai mắt lại.

Sau đó...

Nam Cung mất tích.

Buổi sáng hôm sau khi Trình Giai tỉnh lại, đã không còn thấy Nam Cung đâu nữa.

Trên giường một đống hỗn độn chứng tỏ hôm qua Nam Cung đã ở đây, trên đệm vẫn còn lưu lại hơi ấm của cậu. Trình Giai sớm nên ý thức được, sự chủ động hôm qua của Nam Cung thực sự rất bất thường.

Trình Giai như phát điên đi khắp nơi tìm kiếm, lật tung cả trường học mỗi một góc nhỏ mỗi một gian phòng đều đã tìm qua. Thậm chí đã tìm quá ra ngoài thành phố, có khả năng Nam Cung đi đến một nơi nào đó.

Nhưng không thu hoạch được gì, vẫn không có dấu mối.

Trình Giai đã một ngày một đêm không ngủ, ngồi ở trên ghế bên đường ánh mắt đỏ quạch. Nam Cung người đi như thế nào, như thế nào không nói một tiếng rồi đi đâu, người không thể đối với ta như vậy, người không thể..... Hai tay ôm lấy mặt, nước mắt rơi như mưa.

Người nhất định còn giận ta đúng không, Nam Cung người cho tới bây giờ đều không hề tha thứ cho ta.

.

15. Chương 15

Cuối cùng vẫn phải báo cảnh sát, cha mẹ Nam Cung ở Nhật Bản lòng nóng như lửa đốt, lập tức trở về.

Ở cục cảnh sát, Trình Giai lần đầu tiên được gặp cha mẹ Nam Cung. Đối với quan hệ của mình cùng Nam Cung, Trình Giai không hề giấu giếm, bởi vậy trong ánh mắt cha Nam Cung nhìn hần, Trình Giai có thể

đọc ra rõ ràng nỗi phần uất cùng hổ thẹn. Mẹ Nam Cung khóc mãi không ngừng, túm lấy cánh tay viên cảnh sát không ngừng hỏi phải làm sao bây giờ.

Trình Giai hừ lạnh một tiếng rồi khỏi cục cảnh sát, về tới nhà đã thấy Sở Lạc ở cửa.

“Người..... Như thế nào.....” Trình Giai không dám nhìn gương mặt rất giống với cậu đang ở trước mắt mình.

“Đến xem người.” Không đợi Trình Giai nói xong, Sở Lạc liền lập tức nói rõ lí do, “Nghe nói hắc mất tích, phải không?” Sở Lạc nhìn gương mặt tiêu tụy của Trình Giai, đáp án quá mức rõ ràng.

“Sao có thể? Người thật sự yêu thương hắc?” Sở Lạc yêu đã cười, tiến đến bên tai Trình Giai, “Trước kia người đem hắc trở thành thể thân của ta, không phải sao? Nhưng thật ra đã động chân tình?”

Trình Giai nhìn gương mặt Sở Lạc, cùng Nam Cung đúng là rất giống nhau, ánh mắt lập tức lung lay.

“Nam Cung.....” Trình Giai rất muốn ôm người trước mặt hắc vào lòng.

“Ba!” Một tiếng tát vang lên chát chúa, Trình Giai mặt nghiêng đi, nửa bên mặt đỏ ửng lên.

“Trình Giai người xem rõ ràng ta! Là Sở Lạc! Người đã muốn yêu thương Nam Cung đừng mơ tưởng đem ta trở thành thể thân của hắc!” Nói xong, Sở Lạc xoay người đi thẳng. Trình Giai theo góc tường ngồi xổm xuống, tâm can như bị xé nát. Vấn đề trốn tránh bao lâu nay rốt cục cũng có đáp án.

Hắc yêu Nam Cung. Thực sự rất yêu Nam Cung. Không phải vì Sở Lạc, mà đơn giản vì cậu là Nam Cung.

Trời đã tối, Nam Cung ở trong dòng người đang di chuyển nơi ngã tư đường, náo nhiệt ngựa xe như nước, đám người lui tới vui vẻ cùng nhau nói giỡn vốn dĩ chẳng hề liên quan gì tới cậu. Nam Cung muốn đi tới một nơi, một nơi mà đã lâu cậu không tới.

Không sai biệt lắm đi, xem không sai biệt lắm, Nam Cung thích cảnh đêm thành phố, nhưng lại chỉ thích ngắm nhìn từ xa. Cuối cùng một lần thỏa mãn chính mình thử vào trong đó, quả nhiên không gì hơn được chỗ này. Nam Cung đi qua góc đường, bắt một chiếc xe buýt công cộng.

Nửa giờ sau, Nam Cung đã ở một nhà xưởng cơ khí rất cao. Bầu trời quang đặng trông trải, rất cao, có thể nhìn ra thật xa. Nam Cung cực lực hướng ánh mắt ra xa ngắm nhìn, quả thực có thể nhìn thấy nơi phố xá náo nhiệt một mảnh đèn đuốc. Vừa mới nãy thôi, chính cậu cũng đã đứng ở nơi đó.

Nơi này cậu tìm ra được cũng đã lâu rồi, có thể một lần cuối cùng xem cảnh đêm nội thành là nguyện vọng cuối cùng của Nam Cung. Đối với cái chết, Nam Cung từng rất sợ hãi, nắm chặt lưỡi dao kia trong một thoáng chốc rồi lại buông ra, nhưng là, cậu cần cái chết.

Nam Cung bỗng nhiên nhớ tới từng cùng Trình Giai xem qua một bộ phim điện ảnh, tên gọi là “Bá vương đường cơ”, Trương Quốc Vinh diễn, đó là diễn viên Nam Cung thích nhất. Trong phim có một câu Nam Cung vẫn nhớ kỹ: “Không làm ma điên không thể sống”.

Điệp Y chính là tưởng rằng sẽ diễn xướng cả đời ở tiểu lâu, như thế đơn giản không hơn. Mà chính mình tưởng rằng cả đời yêu Trình Giai, làm cho Trình Giai vĩnh viễn nhớ đến mình yêu thương mình. Nam Cung biết chính mình điên rồi, cho dù là hồn ma cũng không thể sống được nữa không phải sao? Điệp Y không phải đem bảo kiếm đâm máu tươi kia mà giương ra đường trường hay sao, ngoài ý liệu lý tình bên trong.

Nam Cung cuối cùng cảm thấy Điệp Y rất tàn nhẫn, nếu đã nói là phải chết không bằng nên im lặng mà đi tìm cái chết hay sao? Không thể tạo thêm cho người khác phiền toái nữa. Bất quá, Điệp Y là Ngu Cơ(*), nhưng ta thì không.

Nam Cung nở nụ cười, gió đêm thổi bay mái tóc mềm mại. Bóng dáng Nam Cung ẩn hiện trên đài cao, xa xa đèn đuốc như yên hoa bàn nở rộ, tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Trình Giai, ta sẽ đến cái hoa viên kia trước, nơi đó thật sự đẹp lắm, giống như, giống như nơi ta đã muốn đến từ lâu lắm rồi.....

Nhắm hai mắt lại, Nam Cung buông người xuống.

Nếu phong cảnh trước mắt đều đã tan biến, người sẽ là thứ duy nhất mà ta lưu luyến...

...

Trưa hôm sau nhận được điện thoại của cục cảnh sát, Trình Giai lập tức lao tới. Tối nơi hiện trường đã được tạo tuyến cảnh giới.

Mẹ Nam Cung quỳ trên mặt đất khóc nức nở, thế nào cũng không chịu đứng lên, “Tiểu Cung..... Người tỉnh lại đi..... Con a..... Tiểu Cung à, tiểu Cung.....”

Không giống như mẹ Nam Cung khóc đến thê lương, cha Nam Cung đứng im một bên khước mắt đỏ bừng, giống như đã già đi tới mười tuổi.

Trình Giai nhìn thân hình bé nhỏ quen thuộc nằm giữa vũng máu, rất muốn lao đến mà ôm lấy, hy vọng rằng lúc này là mình đang nằm mơ, hết thấy đều không phải là thật. Nam Cung người sẽ không chết phải không? Người không muốn ở cùng ta, muốn ta ra đi, ta đáp ứng người. Hiện tại cái gì ta cũng đáp ứng người! Người không thể chết, không thể... Người như thế nào nhẫn tâm..... bỏ ta mà đi như vậy.

Trình Giai ngẩng đầu, hướng ánh mắt vô hồn lên khoảng không vô tận.

Nam Cung, theo như lời người, có lẽ đến cái hoa viên kia, cũng không quá khó đâu.

...

“Ba” một tiếng, cửa phòng khách bị mở ra, Trình Giai có cảm giác dường như Nam Cung vẫn đang ngồi trên sofa mà đón hân về.

Nơi này còn thứ gì không mang dấu vết của cậu? Trên giá thật nhiều sách ngăn nắp sắp xếp, quần áo mới giặt xong còn chưa kịp mặc tới, đôi dép đi trong nhà đặt trước cửa, bàn chải đánh răng trong nhà tắm.

Mỗi nơi mỗi góc dường như đều lưu lại hơi thở của Nam Cung, tưởng như con người ấy chưa hề rời đi khỏi nơi này.

Nam Cung đã quét dọn sạch sẽ nơi này một lần rồi mới đi. Trình Giai nhớ rõ ngày đó sáng sớm khi hân tỉnh lại, quần áo mới giặt là lượt phẳng phiu đã đặt ở đầu giường.

Nam Cung, ta nhất định không cho người ly khai, ta cũng không ly khai người. Trình Giai đổ ập xuống giường, tham lam hít lấy mùi hương của Nam Cung còn vương lại, nước mắt sớm đã khô cạn.

Sống chết vốn rất dễ dàng, muốn cùng chết cũng đã có sẵn cách rồi.

Trình Giai thông thả đi đến phòng tắm, mở đầy một bồn nước ấm.

Ngồi ở giữa bồn tắm lớn, Trình Giai trên tay cầm một mảnh kim loại sắc bén, dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra phản quang chói mắt đến nhức nhối.

“Nam Cung nhất gan, này có cái gì phải sợ, ta hiện tại liền làm cho người xem.....”

.
.

Hoàn

Hoàn rồi, rốt cục thì cũng đã hoàn rồi, bộ đam đầu tiên ta edit, BE, ta thật thê thảm T_____T

.

(*) Diễn tích về mối tình Ngu Cơ – Hạng Vũ trong “Hán Sở tranh hùng”, Ngu Cơ vì muốn tránh làm vương hậu Hạng Vũ nên đã lấy gươm tự sát ngay trong trướng của Hạng Vũ.

16. Chương 16: Phiên Ngoại

Hôm nay, mẹ lại đánh ta. Cha cũng đã hai tuần rồi không có về nhà, rõ ràng có đáp ứng ta cuối tuần cùng chơi xe điều khiển với ta... Ta cũng không dám hồi tưởng đến ánh mắt tuyệt vọng vừa rồi của mẹ nữa.

Kỳ thật ta cũng không có làm chuyện xấu a, mà gần đây mẹ lại càng ngày càng thường xuyên đánh chửi ta, mẹ nhất định là lấy ta ra để trút giận.

Ta bán sống bán chết chạy ra ngoài, không nghĩ dám đứng ở trong nhà, nhìn bộ dáng của mẹ thật sự làm cho ta sợ hãi. Trước đây mẹ thực ôn nhu, thường thường vuốt đầu ta gọi ta “Bảo bối, bảo bối...” Nhớ rõ lần trước lúc sinh nhật mười tuổi, mọi người còn rất vui vẻ ngồi quanh cái bàn cùng ta thổi tắt ngọn nến. Nhưng là.....

Không lâu về sau, cha không thường về nhà Mẹ liền thay đổi.

Hôm nay thời tiết tốt, công viên có rất nhiều người, trên thảm cỏ nhiều đứa trẻ trạc tuổi ta cùng cha mẹ ngồi đó vui đùa. Ta nhìn thấy bọn họ vui vẻ cười. Nước mắt bỗng nhiên liền chảy ra.

“Người làm sao vậy?”

Góc áo bị kéo lấy, ta hai mắt đầm lệ mông lung nhìn đứa nhỏ mặc áo sơ mi trắng đứng bên cạnh.

“Người làm sao vậy, vì cái gì khóc?” Cậu ta nghiêng đầu hỏi lại.

Ta nức nở, lập tức không biết phải trả lời như thế nào.

“Đừng khóc, ta có một quyển sách, muốn xem không?” Cậu ta nở nụ cười, ta nhìn thấy cậu ấy trong trẻo tươi cười, xem chừng tốt lắm.

Không đợi ta trả lời, đứa trẻ kia liền kéo tay ta đi đến bên một thân cây. Cậu ta ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây, “Ta luôn luôn đọc sách ở nơi này.....” Phát hiện ta còn đứng đó, cậu ta ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như cũ, “Không ngồi sao?”

Ta không đáp, cậu ta không để ý đến ta, tự động mở sách ra xem.

Ta ngồi xổm xuống bên cạnh nhìn cậu ấy. Cậu ấy là một nam hài xấp xỉ cùng tuổi ta, ánh mắt có cảm giác rất giống nữ hài tử. Tuy rằng người thân cũng có khen ta rất đẹp, nhưng đứa nhỏ này cho ta cảm giác cũng có thể là sử dụng từ xinh đẹp để hình dung.

Cậu ta im lặng đọc sách, thực chăm chú, tuy rằng nhìn qua không lớn hơn ta nhưng là không có nét ngây thơ vốn có ở tuổi này, tóm lại, theo ta thực không giống với các học sinh trong trường học.

Cậu ta phát hiện ta đang nhìn, cũng ngẩng đầu yên lặng nhìn chăm chú vào ta, “Ta gọi là Sở Lạc, người tên là gì?”

“Trình Giai.....”

Sau này chúng ta trở thành bằng hữu. Sở Lạc thực ra là đứa nhỏ trầm lặng, tuy rằng thường xuyên lộ ra tính trẻ con tươi cười, nhưng là cũng chỉ có cái thời điểm kia, cậu ấy mới làm cho ta cảm giác đó vẫn là một đứa nhỏ cùng tuổi với ta. Cách ta rất gần lại rất xa. Ta thích cùng cậu ấy ở cùng một chỗ, tuy rằng thường xuyên không biết cậu ấy suy nghĩ cái gì, nhưng ngồi ở bên cạnh cậu ấy cảm thấy rất an tâm, có thể tạm thời quên việc mẹ đánh chửi cùng thái độ càng ngày càng lạnh như băng giá.

Ngày khai giảng đầu tiên sơ trung, ta phát hiện người ngồi cùng bàn với ta là Sở Lạc. Vì thế trong mắt mọi người chúng ta trở thành thanh mai trúc mã.

Ngẫu nhiên một lần ngoài ý muốn, bản thân ta cảm tình đã bắt đầu nảy sinh.

Ngày đó ta cùng Sở Lạc trực nhật, quét dọn xong, trời đã tối, trường học trống không. Đền ở hàng hiên hồng rồi, chúng ta dựa vào cảm giác mà bước theo cầu thang xuống lầu. Bỗng nhiên, ta không biết cái gì xảy đến, trọng tâm không vững cả thân người lung lay như sắp đổ.

“A?!” Cảm giác thân thể bị ôm chặt lấy, trời đất rung chuyển. Chúng ta cư nhiên cứ như vậy ôm nhau mà lăn xuống cầu thang. Rất may không có gì nghiêm trọng, nhưng Sở Lạc vì bảo hộ ta mà chân tay xước xước.

“Không có việc gì.” Cậu ấy nhu thuận xoa đầu ta. Ta nhìn thấy ánh mắt cậu ấy trong suốt, cùng với đáy mắt một chút mỉm cười. Lúc này ta thật sự rất muốn ôm lấy Sở Lạc, rất muốn rất muốn nhưng lại ngồi ở tại chỗ không thể nhúc nhích. Trong lòng tựa hồ có cái gì đó thoáng chốc nổ mạnh, lòng ta hoảng loạn mãnh liệt muốn ngăn cản mình vỗ lấy kẻ trước mắt. Ta không rõ đó là cái gì, không hiểu, ta không hiểu! Ta hoảng thân, trong đầu có chút đáp án miêu tả sinh động, lẽ nào.....

Ta thất thần cảm thấy trên người truyền đến độ ấm cùng với hơi thở nhẹ nhàng bên tai? Là Sở Lạc, đang ôm ta.

Có cái gì..... Lại nỗ lực. Thẳng đến thật lâu về sau, ta rốt cuộc đã có thể hiểu được đó là cảm giác gì.

Ta, thích Sở Lạc.

.....

Loại tình cảm này một khi đã bị vạch trần rõ ràng thì tuyệt đối không thể cứu vãn. Ta thích Sở Lạc, nhưng không dám nói với cậu ấy, ta biết không phải ai cũng chấp nhận chuyện nam nhân đối nam nhân có cảm tình.

Cho nên ta lựa chọn giấu kín ở trong lòng, ở sau lưng cậu ấy yên lặng chú ý. Năm ấy chúng ta tốt nghiệp, Sở Lạc vào khoa văn một trường đại học trọng điểm của cả nước, ta đi làm nghệ thuật chuyên nghiệp.

Chúng ta vẫn là bằng hữu tốt, tuy rằng động cơ của ta dĩ nhiên không đơn giản. Nụ cười của cậu ấy từ nhỏ đến lớn không hề thay đổi, ôn nhu bình tĩnh, nay lại thêm một chút gì đó quyến rũ. Có lẽ là ta si tình mà cho là như vậy đi.

Sau một năm yêu đơn phương, ta rốt cuộc quyết định thổ lộ.

Ta còn nghĩ một ngày này ước cậu ấy đi ra, có thể hay không ý đồ rất rõ ràng, nhưng khi Sở Lạc xuất hiện ở góc đường, ta nhìn thấy bên cạnh cậu ấy còn có một người nữa, bọn họ dựa sát vào nhau cười nói dí dỏm.

Có cái gì trong lòng ta vỡ nát, ta lặng yên không một tiếng động đem bó hoa hồng bỏ vào thùng rác, rồi quay lại cười vầy vầy bọn họ. Sở Lạc đứng ở trước mặt ta, nụ cười ấy làm cho ta cảm thấy xa lạ. Trong nháy mắt, ta bỗng nhiên ý thức được có lẽ từ đầu tới cuối ta vốn dĩ không hiểu gì về cậu ấy cả. Ta vốn dĩ chỉ biết nhìn xem tâm ý của bản thân mà không hề xem xét Sở Lạc suy nghĩ như thế nào, bằng không vì sao ngày hôm nay lại đem giấy mà đâm qua một nhát như vậy.

Nguyên lai Sở Lạc là có tồn tại mục đích. Nhưng ta không oán hận cậu ấy, chỉ là liên lạc càng ngày càng ít đi.

Không lâu sau, Sở Lạc trở thành chức nghiệp tác gia, thanh danh rất lớn. Ta cùng với hắn giống như chỉ sau một đêm đã trở thành người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy.

Sau đó, ta bắt đầu đi gay bar, sa vào thanh sắc hàng đêm. Không liên quan, ta có thời gian cũng có tiền tiêu xài, cũng không phải là trả thù cái gì, chính là muốn phát tiết ra nên lắm tưởng phóng túng. Nhiều năm như vậy thanh mai trúc mã, nguyên lai cũng chỉ là một âm mưu giống như một giấc mơ vậy, chúng ta thậm chí ngay cả “bạn tốt” cũng đều không phải.

Ngày đó, ta tựa vào thành sofa mềm mại, vây quanh ta là vài ba đứa nhỏ không thanh tú thì cũng rất diễm lệ. Trêu đùa chạm cốc, kỳ thật đều là gặp dịp thì chơi. Có lẽ chỉ có chính mình có thể cảm nhận được mọi thứ trong lòng đang trượt xuống dốc, bất quá không hề liên quan, hôm nay có rượu hôm nay say.

Ngửa đầu nuốt ngụm rượu cuối cùng, ta nhìn thấy một thân ảnh màu trắng. Áo sơ mi sạch sẽ, ánh mắt trong trẻo, chớp mắt một cái, ta cơ hồ vô tình thốt ra tên Sở Lạc.

Hắn lúc này cũng đang nhìn về phía ta, phát hiện ta cũng nhìn về phía hắn, vội vàng quay đầu đi giống như muốn che dấu vội uống liền một ngụm rượu cốc tai suýt nữa sặc. Ta thậm chí không có ý thức được ánh mắt mình lúc đó tràn ngập tiếu ý.

Về sau ta lại phát hiện mỗi lần đi gay bar đều có thể đụng mặt hắn, nhưng hắn ít chủ động cùng người ta nói chuyện, có người đến gần cũng chỉ là lễ phép cười đáp vài câu. Hắn thích mặc quần áo màu trắng, cảm giác thật sự thực rất giống nhau. Hắn vẫn vụng trộm chú ý ta, khi phát hiện ta cũng nhìn hắn sẽ kích động né tránh, gương mặt trắng nõn thanh tú ửng đỏ.

Tiểu tử kia, nhất định là thích ta. Ta cười yếu ớt, gơ chén rượu lên uống liền một ngụm.

Vì thế ngày tại cái buổi tối kia, nhân sinh quan của ta đã bị lệch ra khỏi quỹ đạo.

Ngày đó hắn lại một mình ngồi ở bên quầy bar theo thường lệ gọi một ly rượu cốc tai. Ta đi qua đứng ở bên cạnh hắn. Hắn ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên nét kinh ngạc không thể tin được, ánh mắt kia trong

trẻ lay động có chút khấn trương. Kỳ thật, bọn họ cũng không quá giống nhau, chính là khí chất có chút tương tự? Còn có ánh mắt trong suốt sáng ngời tựa như tâm hồn.

“Ta thích ngươi.” Ta cũng không biết vì sao lại thốt ra những lời này. Tuy rằng ta thừa nhận không có hoàn toàn quên Sở Lạc, nhưng là..... Ta cũng không có đem người trước mặt này coi như cậu ấy. Không, đến cuối cùng như thế nào chính ta cũng không hiểu nổi. Không bằng nói là ma xui quỷ khiến cũng nên.

Hắn nheo mắt lại, không hề che dấu ánh mắt không thể tin được ấy.

Bởi vậy, ta khẽ nâng cằm hắn lên, hôn lên đôi môi ấy.....

.
. .
.

Hoàn rồi, hoàn rồi, mai Yuang sẽ làm sang một cái HE cho nó lên tinh thần ==))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-vien>